

Sahabi Hayatundan Tablolar

-1-

Ruhi DEMİREL

Sahabi Hayatundan Tablolar

-1-

Ruhi DEMİREL

SAHABİ HAYATINDAN TABLOLAR

-1-

Ruhi DEMİREL

SAHABİ HAYATINDAN TABLOLAR

-1-

Copyright © Muştu Yayınları, 2014

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Tic. A.Ş. 'ye aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Tic. A.Ş'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör

Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Ali ÖZER

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKCI

Epub

Bekir YİLDİZ

Dijital ISBN

978-605-163-109-7

Yayın Numarası

907

Basım Yılı

Kasım 2014

Muştu Yayınları

Bulgurlu Mahallesi Bağcılar Caddesi No: 1

34696 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 11 44 Faks: (0216) 522 11 78

www.mustu.com

facebook.com/kitapkaynagi

Peygamber Misafiri

Cehcah isminde bir adam vardı. Gıfar kabilesindendi. Çok uzun boylu ve alabildiğine iri yarıydı. Peygamber Efendimizden bahsedildiğini duymuştu. Daha ilk anda O'na ve getirdiği yeni dine karşı içinde büyük bir ilgi uyanmıştı. Medine'ye gitme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Kendisi gibi Müslüman olmak isteyen epeyce akrabası vardı. Peygamberimizi görmek için Medine'ye gitmeye karar verdiler. Hemen yola çıktılar.

Akşama doğru alaca karanlıkta şehre girdiler. Doğruca mescide vardılar. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz ahabına akşam namazını kıldırıyordu. Bir köşeden onları seyrettiler.

Namaz sonrası Efendimiz ve sahabiler, misafirleri karşıladılar. Biraz sohbet ettikten sonra Peygamberimiz sahabilere şöyle seslendi:

– Herkes yanındaki adamı misafir etsin.

Sahabiler hemen yanlarında kim varsa onunla birlikte evlerine dağıldılar. Cehcah da birinin kendisini misafir etmesini bekliyordu. Fakat çok da varlıklı olmayan sahabiler böylesine iri bir adamı doyuramayız endişesini taşıyorlardı. Bu yüzden kimse kendisini eve davet etmedi. Herkes gittiğinde mescitte iki kişi kalmıştı. Cehcah ve Sevgili Peygamberimiz...

Sevgili Peygamberimiz, henüz İslâmla şereflenmemiş olan Cehcah'ı alıp evine götürdü. Sofrayı serdirdi. Bir kap aldı ve keçilerinden birinin yanına gitti. Kendi elleriyle bir güzel süt sağdı. Hazırlanan yemekle birlikte misafire süt ikram etti.

Cehcah çok aç olduğu için yemeğin tamamını yedi. Sütü de bitirdi. Doymamıştı. Sevgili Peygamberimiz onun bu hâlini anlamıştı. Kabı aldı. Bir başka keçinin yanına gidip yine süt sağdı. Onu da ikram etti. Cehcah bu sütü de iştahla içti. Fakat yine doymadı. Sevgili Peygamberimiz beş keçiden daha süt

sağıp getirdi. Cehcah bunlarla ancak doymuştu. Fakat Efendimiz aç kalmıştı. Bunu misafirine belli etmedi.

Küçüklüğünden beri yanından hiç ayrılmayan dadısı Ümmü Eymen olanı biteni hayretler içinde izliyordu. Bütün yiyecekleri yiyen Cehcah'ı kast ederek:

– Allah Resûlünü bu gece aç bırakan adamı Allah da aç bıraksın, deyiverdi.

Sevgili Peygamberimiz bu sözlerden hoşlanmamıştı. Hemen müdahale etti:

– Sus ey Ümmü Eymen! O, rızkını yedi. Bizim rızkımızı da Allah verir.

Bir süre sohbet ettiler. Vakit ilerleyince yattılar. Ertesi sabah yine mescitteydiler. Herkes gelmişti. Gıfarlılar misafir oldukları evde nasıl ağırlandıklarını birbirlerine anlatıyorlardı. Bütün sahabiler neleri var neleri yok hepsini ortaya koymuşlardı. Misafirler son derece memnun kalmışlardı.

Cehcah, arkadaşlarına şöyle dedi:

– Bana tam yedi keçinin sütü sağıldı. Hepsini içtim. Üstelik bir tencere yemek yapılmıştı. Onun da tamamını yedim!

Bu inanılır gibi değildi. Herkes hayretle Cehcah'a baktı.

O gün akşama kadar sohbet edildi. Sahabiler ve Sevgili Peygamberimiz gün boyunca misafirlerle ilgilendiler. Zaten Müslüman olmaya karar vermiş olan Gıfarlılar bu yoğun ilgi sayesinde coşa coşa şehadet getirdiler. Artık bir olan Allah'a inanıyorlardı. Müslümandılar.

Güneş battı. Müslümanlar abdestlerini aldılar. Ezan okundu. Sevgili Peygamberimiz mihraba geçti. Sahabiler O'nun arkasında saf oldular. Gıfarlılar da cemaat arasındaydı. Gönülleri huzur içinde akşam namazını eda ettiler.

Namazdan sonra Sevgili Peygamberimiz sahabilere:

– Herkes misafirini götürsün, dedi.

Sahabiler dün kimi götürdülerse onları evlerine davet ettiler.

Cehcah yine Efendimize kalmıştı. İki birlikte eve geldiler. Sofra serildi. Bir keçiden süt sağıldı. Misafire ikram edildi.

Cehcah sütü bir güzel içti. Doymuştu.

Ümmü Eymen hayretler içindeydi. Bu adam dün yedi keçi sütü ve bir tencere yemekle ancak doymuştu. Şimdi nasıl olmuş da bir kâse sütle yetinebilmişti?

Şaşkınlığını daha fazla gizleyemedi. Sevgili Peygamberimize:

– Ya Resûlûllah, dedi. Bu adam dünkü misafirimiz değil mi?
Efendimiz, Ümmü Eymen'in neye hayret ettiğini anlamıştı.

– Evet, dedi.

Ümmü Eymen dünle bugün arasında neyin değiştiğini anlamaya çalışıyordu.
Sevgili Peygamberimiz ona şöyle dedi:

– O, bu gece Müslüman olarak yemek yedi. Oysa dün yemek yerken iman etmemişti, dedi.

* * *

Yetim Yavru

Henüz küçük bir çocuktü Bış. Dilinde hafiften bir pelteklik vardı. Bu yüzden kelimeleri düzgün çıkaramıyordu. Ancak o bunu hiç de mesele etmiyordu. Çocuktü, mutluydu. Nasıl mutlu olmasındı ki yaşadığı devir, devirlerin en güzeliydi. Sevgili Peygamberimiz kendi zamanlarında hem de kendi beldelerinde bulunuyordu. Çocuklar çoğu zaman sokaklarda ansızın Peygamberimizi görüverirlerdi. Hemen O'nun yanına koşar, insanların en güzeline, sevgilerini sunarlardı. İki cihan güneşi Peygamberimiz onları gülümseyerek karşılardı. Her birine ayrı ayrı iltifatlar eder, kimine ezan okutur, kiminin başını okşardı.

Böyle bir günde Medine'de bir haber yayıldı:

“Mekkeli müşrikler ordularını toplamışlar, kılıçlarını kalkanlarını almışlar, bizimle savaşmaya geliyorlar! Güya Bedir Savaşı'nda uğradıkları mağlubiyetin intikamını alacaklar...”

Müslümanlar hiç korkmadı bu kötü haberden. Hatta korkmak bir yana, imanları sayesinde cesaretleri arttı. Peygamberimizin emriyle herkes silahlarını kuşandı. Kadınlar zırhları temizleyip kocalarına giydirdiler. Çocuklar, başları dik bir şekilde babalarını, amcalarını, ağabeylerini uğurlamaya hazırlandılar.

Bış, o gün babası Akrebe'nin askerler arasına katılışını seyretti. Nasıl da cesur gözüküyordu bu yiğit adam... Elinde kılıcıyla dimdik duruyordu öylece. Sanki bir aslan parçasıydı.

İslâm orduları ağır ağır hareket etti Medine'den. Kadınlar, ihtiyarlar ve çocuklar bu savaşa katılamamanın ızdırabıyla uğurladılar onları. Son kez eller sallandı, gözlerden yaşlar süzüldü usul usul...

Geride kalanlar sabırla ve dua ederek beklediler akrabalarının döneceği günü. Ve nihayet Müslüman askerleri döndüler. Analar çocuklarına, kocalarına

koşular. Çocuklar babalarının kollarına atıldılar. Bişr öylece bakınıyor, babasını arıyordu. Fakat bir türlü bulamadı. Nihayet kulağına birisi fısıldayıverdi:

– Baban Uhud’da aslanlar gibi çarpıştı ve Allah yolunda şehit oldu!

Bişr birden sarsıldı. Babalarına sarılan çocuklara bir daha, bir daha baktı. Sonra gözlerine yaşlar hücum etti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu şehit yavrusu!

Bir elin başını okşadığını hissedince gözlerini kaldırdı, baktı. Karşısında insanların en güzeli duruyordu. Evet bu, O idi; herkesin olduğu gibi çocukların da sevgilisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm! Mübarek dudakları hafifçe aralandı. Kelimeler, Bişr için inci gibi dizilmeye başladı:

– Ey sevgilicik! Ağlama, sus...

Bişr durdu. İçli içli baktı Sevgili Peygamberimize. Efendimiz onun mahzun bakışları karşısında konuşmasını sürdürdü:

– Ben senin baban olursam, Âişe de annen olursa razı olur musun?

Bişr kulaklarına inanamadı bir an. Bu ne güzel bir teklifti böyle! Yüreğini bir sevinç sarıverdi. Efendimize gülen gözlerle baktı.

– Anam, babam sana feda olsun ya Resûlûllah. Evet! Razı olurum!

Sevgili Peygamberimiz onun dilinde pelteklik olduğunu anlamıştı. Peygamberimiz bu kahraman çocuğa:

– Senin adın ne, diye sordu.

Şehit yavrusu son derece saygılı bir eda ile:

– Bişr, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz bu kez ona:

– Hayır, dedi. Sen Beşir’sin!

Bişr bir kere daha sevindi. İnsanların en güzeli bir babaya ve anneye sahip olmakla kalmamış, bir de Beşir ismini kazanmıştı. Beşir, yani müjdecisi!

O artık mutlu bir çocuktü. Arkadaşları kendisine imrenerek bakıyorlardı.

Aradan yıllar geçti. Beşir de her insan gibi yaşlandı. İnsanlar ona her baktıklarında tuhaf bir şey görüyorlardı. Beşir’in saçlarının her yanı ağardığı hâlde, üst kısmı hiç ağarmamıştı. Çünkü oraya seneler önce Sevgili Peygamberimizin mübarek eli değmişti. Bu, o günün hatırasıydı.

* * *

Ödeştik

Bir gün Efendimiz ve sahabiler sefere çıkmışlardı. Ordu içinde Hazreti Aişe de bulunuyordu. Sevgili Peygamberimiz bir aralık yanındaki sahabilere döndü ve:

– Siz önden gidin, dedi.

Sahabiler hemen öne çıkıp hızlandılar. Bir süre sonra geride sadece Sevgili Peygamberimiz ve eşi Hazreti Aişe kalmıştı.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Haydi gel, seninle yarışalım, dedi.

Hazreti Aişe, bu teklifi kabul etti. Bir anda koşmaya başladılar. Yarışı Aişe annemiz kazanmıştı.

Aradan çok zaman geçti. Aişe annemiz yarışmayı çoktan unutmuştu.

Yine bir seferdeydiler. Herkes usul usul ilerliyordu. Sevgili Peygamberimiz sahabilere:

– Siz önden gidin, dedi.

Sahabiler hemen denileni yaptılar. Hızlanıp arayı açtılar. Sevgili Peygamberimiz, Hazreti Aişe'ye:

– Haydi gel, yarışalım, dedi.

Yarış başladı. Efendimiz ve Hazreti Aişe aynı anda koşmaya başladılar. Bu kez yarış, Peygamberimiz kazanmıştı. Gülerek eşiine baktı ve:

– Ödeştik, dedi.

* * *

En Kârlı Ortaklık

Medine’de sefer hazırlıkları başlamıştı. Sahabiler bir o yana bir bu yana koşturarak yolluklarını temine çalışıyorlardı.

Sahabilerin bazıları çok fakirdi. Ne yiyecek bir şeyleri ne de binekleri vardı. Hatta kılıçları, kalkanları bile olmayanlar vardı. Buna rağmen onlar da tanıdıklarının yanlarına gidip eksiklerini temin için çalışıyorlardı.

Vâsili de bu sefere katılmaya karar verenlerdendi. Fakat bineği ve azığı yoktu. Bu durumda yolda sıkıntı çekecekti. Belki de geri dönmek zorunda kalacaktı. Oysa hiç kimse bu şerefli yolculuktan geri kalmak istemezdi.

En iyisi birilerinden yardım istemektir. Vâsili hemen harekete geçti. Yola çıkmaya hazırlananların yanına yaklaştı ve yüksek sesle:

– Beni bineğine alıp götürene ganimetten payıma düşenleri vereceğim, dedi.

Orada bulunanlardan bir ihtiyar:

– Payına düşen şeyler benim olsun, dedi. Bineğime nöbetleşe bineriz. Yemeği de paylaşıyoruz.

Vâsili sevinç içinde:

– Peki, dedi.

Yaşlı adam hazırlıklarını tamamlarken Vâsili de gidip ailesiyle vedalaştı. Sahabiler yola çıkmaya hazır oldu artık. Herkesin kalbi heyecanla atıyordu. Bir an önce harekete geçmek istiyorlardı. Sonunda bekledikleri an geldi. Sevgili Peygamberimizin emriyle yola koyuldular.

Yaşlı adam yanına aldığı Vâsili’ye şefkatle baktı.

– Haydi, dedi. Allah’ın lütfuyla yürü bakalım!

Toz dumana karıştı. Geride kalanlar, gidenleri dualarla uğurladılar.

Günlerce sürdü yolculuk. Bu esnada Vâsili, ihtiyardan hiç ayrılmadı. Onun

devesine bindi, yiyeceğine ortak oldu.

Nihayet düşmanla karşılaştılar. Yapılan mücadeleyi Müslümanlar kazandı. Bozguna uğrayan düşman neyi var neyi yok, savaş meydanında bırakıp kaçtı.

Müslümanlar zaferin yanında büyük bir ganimet elde etmişlerdi. Bunları aralarında adil bir şekilde paylaştılar. Vâsili'ye de dört tane dişi deve verdiler. Herkes hissesine düşenleri yanına aldı. Geri dönme vaktiydi.

Vâsili develerini çadırlarının yanına sürdü. Yaşlı adam içerideydi. Gürültüyü duyunca dışarıya çıktı. Karşısında yol arkadaşını ve develeri görünce gülümsedi. Bir çulun üzerine oturdu.

– Develeri şu yana doğru sür bakalım, dedi.

Vâsili denileni yaptı. İhtiyar adamın yüzünde bir beğeni ifadesi belirmişti.

– Bir de bu yana sür şimdi!

Vâsili develeri çevirdi. İhtiyarın dediği tarafa doğru sürdü.

– Develerinin maşallahı var, dedi yaşlı adam. Yalnız, biliyorsun ki bunlar, bana vermeyi vadettiğin ganimetlerdir.

Vâsili itiraz etmedi. Zaten yola çıkarken yaptıkları anlaşmayı unutmamıştı. Bu adam olmasaydı belki yola bile çıkamayacaktı.

– Yeğenim, dedi ihtiyar. Develerin senin olsun!

Vâsili bir an şaşırıldı. İhtiyar, sözünü tamamladı:

– Bana vermeni istediğim pay bu develer değildi. Ben bu yolda kazandığın manevî mükâfatı kast etmiştim!

Vâsili'nin bu develere gerçekten de çok ihtiyacı olacaktı. Adama minnetle baktı. İhtiyar ise bu sırada onun sevabına ortak olmanın huzurunu yaşıyordu. Bu, gerçekten de çok kârlı bir ortaklık olmuştu.

Akraba Ziyareti

Bir cuma gecesi idi. Geç vakitte Ebu Hureyre bir meclise girdi. İçeride insanlar vardı. Ebu Hureyre onlara Öyle bir baktıktan sonra:

– Yakınlarını ziyaret etmeyen herkesi uyarıyorum, diye seslendi.

Herkes kulak kesilmişti. Ebu Hureyre sözlerine devam etti:

– Onlar bizden ayrılınsınlar!

Kimse kıpırdamadı. Ebu Hureyre sözlerini tekrarladı:

– Yakınlarını ziyaret etmeyenleri uyarıyorum; onlar bizden ayrılınsınlar!

Hâlâ ayağa kalkan, gitmeye davranan yoktu. Ebu Hureyre bir kere daha:

– Yakınlarını ziyaret etmeyenler bizden ayrılınsınlar, dedi.

Fakat kimse istifini bozmamıŐtı. Ebu Hureyre sözlerini üç kere daha tekrarladı. Sonunda bir delikanlı ayağa kalktı ve hızla dışarıya ıktı. Doğruca halasının yanına gitti. Onu iki yıldır ziyaret etmiyordu. Halası, yıllardır kendisini ziyarete gelmemiŐ olan yeğenini karşısında görünce hayretle:

– Yeğenim, dedi. Seni buraya getiren sebep nedir?

Delikanlı mahcup bir eda ile:

– Ebu Hureyre, “Yakınlarını ziyaret etmeyen bizden ayrılınsın!” demişti. Bu yüzden geldim, diye cevap verdi.

Halası iyice meraklanmıŐtı. Yeğenin gözlerine bakarak:

– Haydi geri dön, dedi. Ebu Hureyre’yi bul ve ona, neden böyle söylediğini sor!

Delikanlı hemen döndü. Ebu Hureyre’nin yanına vardı.

– Ey Ebu Hureyre! Neden “Yakınlarını ziyaret etmeyenler bizden ayrılınsın!” dedin, diye sordu.

Ebu Hureyre sakin bir şekilde cevap verdi:

– Ben Resûlullah'ın şöyle dediğini işittim: “Âdemoğullarının yaptığı işler her cuma gecesini Allah'a sunulur. Fakat Yüce Allah, akrabalarıyla ilişkisini kesenlerin amellerini kabul etmez!”

Delikanlı o an akraba ziyaretinin ne denli önemli olduğunu anlamıştı. Allah, akrabalarını ziyaret etmeyenlerin yaptıkları güzel işleri bile kabul etmiyordu. Akraba ziyareti demek ki Allah katında değerliydi.

* * *

İste Benden İsteddiğini Vereceğim

Sevgili Peygamberimiz son derece sade bir hayat yaşardı. Kendisi için hiç kimseden bir isteği olmazdı. Her işini kendisi halletmeye çalışırdı.

Fakat sahabiler O'nun her işine koşturmak için can atarlardı. Bu yüzden sürekli tetikte dururlardı. Abdest alacağını hissettiklerinde hemen su getirirlerdi.

Rabia bin Kab da O'na hizmet etme şerefine ermek isteyenlerden biriydi. Bir an olsun Efendimizin yanından ayrılmazdı. Bir ihtiyacı olur düşüncesiyle gözünü O'ndan ayırmazdı. Herkes evine çekilirken Rabia beklerdi. Ta ki Efendimiz evine çekilene kadar...

Rabia, bir köşeye oturup saatlerce Efendimizin dışarı çıkacağı anı kollardı. Bu sırada kimi zaman uyuyakalırdı.

Sevgili Peygamberimiz onun bu hâlini görüyordu. Bir gün Rabia ile baş başa kaldığında:

– Ey Rabia! İste, istediğini vereceğim, dedi.

Rabia bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu ne muhteşem bir teklifti böyle! Başına âdeta talih kuşu konmuştu. O heyecanla aklına bir şey gelmeyince:

– Bir düşüneyim ey Allah'ın Resûlü, sana dileğimi sonra bildireceğim, dedi.

Efendimizin yanından ayrıldı. Acaba ne istesem, diye düşünmeye başladı. Aklından çeşit çeşit istekler geçiyor, o, bunlardan hiçbirini beğenmiyordu. “Dünya geçicidir. Bir gün yok olup gidecektir. Başka bir şeyler istemeliyim...” diye düşündü. Sonunda kararını verdi. Allah'ın yanında çok önemli bir yeri olan Sevgili Peygamberimizden ahireti için bir şey isteyecekti. Zaten hayatın gayesi de bu değil miydi? İnsanlar, er ya da geç Allah'ın huzuruna çıkmayacaklar mıydı? Dünyada yapıp ettiklerinin hesabını tek tek vermeyecekler miydi? Tabi ki öyle olacaktı. Öyleyse orada kendisine lâzım olacak bir şey istemeliydi. En zor

zamanda işini kolaylaştıracak bir şey... En doğrusunu düşünmüş olmanın mutluluğu ve heyecanıyla Efendimizin yanına döndü. Sevgili Peygamberimiz onu görünce:

– Ne yaptın ey Rabia, dedi.

Rabia, son derece edepli bir eda ile Efendimize baktı. Şimdiye kadar karşısına çıkan en güzel fırsatın gerçekleşmesi arzusuyla boynunu büktü.

– Ya Resûlûllah! Rabbimin cehennemden kurtarması için bana şefaet etmeni istiyorum.

Efendimiz, böylesine anlamlı ve güzel dileği duyunca:

– Bunu sana kim öğretti ey Rabia, diye sordu.

Rabia dileğinin beğenildiğini hissetmiş gibiydi. Sevinç içinde:

– Seni hak din ile gönderen Allah’a yemin ederim ki bunu bana kimse öğretmedi. Bana “İste, istediğini vereceğim!” demiştin. Senin Allah katında bir yerin var. Dünyanın geçici olduğunu düşündüm. Dahasına ihtiyacım yok. Senden ahiretim için bir şeyler isteyeyim, diye düşündüm, dedi.

Sevgili Peygamberimiz hemen cevap vermedi. Uzun bir süre sessiz kaldı. Rabia merak içerisinde öylece bekliyordu. Acaba âlemlere rahmet olan Sevgili Peygamberimiz bu dilek karşısında ne diyecekti?

Tek derdi ümmetinin selameti olan Kutlu İnsan nihayet konuştu. İki dudağı arasından çıkan cümle tam da Rabia’nın beklediği türdendi:

– Peki! Yapayım.

Rabia mutlulukların en büyüğünü yaşıyordu o an. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) sözlerini tamamladı:

– Ama çok namaz kılarak sen de bana yardımcı ol!

* * *

Kaybolan Put

Amir tam altmış yaşına varmıştı. Menat ismini verdiği bir puta tapıyordu.

O sıralarda Medine’de ilginç şeyler oluyordu. Mu’sab isminde bir genç, herkese Mekke’de ortaya çıkan bir Peygamberi anlatıyordu. Halka, taştan tahtadan putlara tapmanın yersiz olduğunu söylüyordu. Rastladığı insanları, gücü her şeye yeten ve adına Allah dediği bir ilaha ibadet etmeye çağırıyordu.

Medineliler bu gence kulak vermişler, onun okuduğu Kur’ân’a hayran kalmışlardı. Kısa sürede putları terk etmeye başladılar. Bir olan, her şeyi gören ve duyan Allah’a döndüler.

Amir’in; Muavvez, Muaz, Hallad adındaki üç oğlu ve karısı Hind de Allah’a iman edenlerdendi. Fakat bu durumu kendisine bildirmemişlerdi.

Özellikle Hind, kocasının durumuna çok üzülüyordu. Gizli gizli dua ediyor, onun da putları terk etmesini istiyordu. Fakat Amir, hiç de huyundan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Hatta çocuklarının da kendisi gibi davranmasını arzu ediyordu. Onların Mus’ab’la görüşmelerinden çekiniyordu.

Bir gün karsına bu düşüncesini dile getirdi ve şöyle dedi:

– Hind, çocukları sakın Mus’ab’la görüştürme! Ne olur, ne olmaz. O’nun anlattıklarının etkisinde kalabilirler. Buna engel olmamız gerekiyor.

Hind, bazı konuları anlatmanın zamanı geldi düşüncesiyle kocasına:

– Olur, dedi. Fakat Mus’ab’ın neler anlattığını güvenilir birinden hiç dinledin mi, diye sormayı da ihmal etmedi.

Amir bir an şaşırıldı. Doğrusu o delikanlının sözlerini dinlememişti hiç. Ne duyduysa hepsini kendi çevresindekilerden duymuştu. Onlar da Mus’ab’ın yaptıklarının iyi şeyler olmadığı yönünde haberlerdi. Oysa Mus’ab çok iyi biri olarak tanınırdı. Herkes onu severdi. Böyle birisi neden kötü şeyler yapmaya

kalkışını ki?

Hind, kocasındaki bu tereddüdü fark edince hemen meseleye girdi:

– Bak Amir, dedi. Mus’ab güzel şeyler anlatıyormuş. Oğlun Muaz onu dinlemiş. İstersen Muaz’ı çağıralım, Mus’ab’ın söylediği şeyleri bir de kendi çocuğumuzdan dinleyelim. Ne dersin?

Amir birden bire gürleyiverdi:

– Ne! Yoksa oğlum Muaz da mı dinden çıktı? Ama bu nasıl olur?

Hind, onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Canım hemen kızma öyle! Muaz, Mus’ab’ın sadece birkaç kez sohbetine katılmış. Onun söylediği cümleleri duymuş, hepsi o kadar...

Amir sakinleşecek gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatıp yumruklarını sıktı.

– Çabuk bana Muaz’ı çağır, diye bağırdı.

Hind endişeyle ayrıldı oradan. İçinden Rabbine dua ediyor, kötü bir şey olmamasını diliyordu. Sonunda oğlunu buldu. Olanı biteni kısaca anlattı ona. Muaz son derece sakin görünüyordu. Kendinden emin adımlarla babasının huzuruna çıktı.

Amir patlamaya hazır bir volkan gibi duruyordu. Muaz onun konuşmasına fırsat vermeden söze girdi ve Fatıha sûresini okumaya başladı.

Amir dondu kaldı âdeta. Gözlerini oğlunun dudaklarından bir an bile ayırmıyordu. Muaz’ın okuduğu her âyet gönlünde fırtınalar koparıyordu. İçindeki öfke ateşi birden bire sönüverdi. Çatılan kaşları usulca gevşedi.

Muaz babasındaki değişikliği görüyordu. Ara vermeden sûreyi sonuna kadar okudu. Sonra sustu, sevgi dolu bakışlarını babasının yüzünde gezdirdi.

Amir’in gözleri ışıltı ışıltıydı. Sanki bir hazine sandığı görmüş gibi bakıyordu. Derken dudakları aralandı:

– Bu sözler, dedi. Bu sözler ne kadar şahane böyle! Bunları Mus’ab’tan mı duydun?

Muaz gülümseyen bir yüzle atıldı:

– Evet babacığım. Bunlar Allah’ın sözleri... Yüce Rabbimiz, Mekke’de bulunan Hazreti Muhammed aracılığıyla insanlara gönderiyor.

Amir sabırsızlıkla sordu:

- O'nun söylediği bütün sözler böyle harika mı?
- Evet, daha bunlar gibi birbirinden harika âyetler var.

Amir başını memnuniyet içinde sallayarak dinliyordu. Gözleri alabildiğine açılmıştı. Muaz heyecanla:

– Babacığım, dedi. Gel seni Mus'ab'ın yanına götüreyim. O güzel âyetleri bir de kendisinden dinle. Hem biliyor musun, Medinelilerin neredeyse tamamı Müslüman oldu. Bir sen kaldın...

Amir'in bakışları dondu. Boynunu büküp bir süre düşündü. Sonra bakışlarını kendi eliyle yaptığı putuna çevirdi:

– Menat'a danışmadan böyle bir işe kalkışamam. Önce ona bir sorayım, bakalım ne diyecek, dedi.

Muaz şaşkın şaşkın babasının yüzüne baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat babası gayet ciddi görünüyordu. Muaz ellerini iki yana açarak:

– Baba sen ne diyorsun, dedi. Bir putun konuştuğu nerede görülmüş?

Amir kolay kolay ikna olacağına benzemiyordu:

– Ben onu bunu anlamam, Menat'a soracağım. O ne derse öyle yapacağım, dedi.

– Ama o sıradan bir ağaç...

– Yeter! Daha fazla ısrar etme! Menat ne derse o olacak! Atalarım asırlardır onun emrinden çıkmadı. Ben mi çıkayım yani?

Muaz baktı ki babası kararlı, üstelemedi. Omuzlarını silkti.

– Peki, dedi. Öyle olsun.

Amir, üstünü başını düzelterek putun yanına vardı. Önünde diz çöktü. Bir süre sessizce bekledi. Sonra oğlunun söylediklerini aktardı.

– Ne dersin, diye sordu. Muaz'ın dediklerini kabul edeyim mi?

Puttan ses seda gelmedi. Amir sorusunu tekrarladı. Durum yine aynıydı. Duyulan tek ses, putun üzerine konup kalkan sineklerin vızıltısıydı.

Muaz tuhaf gözlerle babasını izliyordu. Onun hâline gülsün mü, ağlasın mı karar veremedi. Nihayet dayanamadı, arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sokaklarda ne yapacağını bilemez hâlde bir süre gezindi. Sonra kardeşlerinin yanına gitti. Durumu onlara anlattı. Ne yapılması gerektiğini sordu. İçlerinden biri:

– Benim bir fikrim var, dedi. Babamızın putunu bir tuvalet çukuruna atalım.

– ?

– Babamız çok güvendiği putun kendisini bile koruyamadığını anlar o zaman. Böylece ona tapmaktan vazgeçer. Ne dersiniz?

Yüzlerdeki şaşkınlık gülümsemeye dönüştü. Bu fikri çok beğenmişlerdi.

O andan sonra bu planı uygulamak için fırsat kollamaya başladılar. Amir’in evden uzaklaşmasını beklediler.

Amir, çocuklarının planından habersiz bir şekilde derin derin düşünüyordu. “Anlaşılan Menat bana kızdı.” diye geçirdi aklından. Öyle ya, Menat böylesine önemli bir konuda konuşmayacaktı da ne zaman konuşacaktı? En iyisi, Menat’ın kızgınlığının geçmesini beklemektir.

Muaz ve kardeşleri geceleyin harekete geçtiler. Sessizce putu dışarıya çıkardılar. Kimseye görünmeden yakınlardaki bir lağım çukuruna attılar. Sonra geldikleri yoldan geri döndüler. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Ama akılları fikirleri sabah olunca babalarının nasıl tepki vereceğindeydi. Acaba Amir putun hâlini görünce onun sadece bir odun parçası olduğunu kabul edecek miydi? Merak içinde beklemeye başladılar.

Amir, sabahleyin putu yerinde göremeyince telaşla etrafa bakındı. Karısına, çocuklarına sordu. Onlar renk vermediler. Amir küplere bindi.

– Bu gece biri putumu çalıp götürmüş, diye haykırdı

Her yeri didik didik aradı. Sonunda lağım çukurunun yanından geçerken onu gördü. O an neye uğradığını şaşırды. Fal taşı gibi açılan gözleriyle öylece bakakaldı. Kendini toparlayınca hemen putu lağım çukurundan çıkardı. Söylene söylene eve getirdi. Putun üzerindeki pislikleri iyice yıkadı.

Amir en güzel kokuları buldu, getirdi. Temizlediği putu bir de kokularla yıkadı. Sonra karşısına geçti, diz çöktü. Başına gelen bu olaydan dolayı kendisine kızmaması için puta yalvarmaya başladı. Sonunda boynunu büktü.

– Sana bunları yapanı bir yakalarsam rezil edeceğim, dedi.

Muaz ve kardeşleri çok üzgündüler. Babaları hâlâ bir odun parçasına tapıyordu. “Şimdi ne olacak?” dercesine birbirlerine baktılar. “Yılmak yok!” der gibiydi herkes.

Amir bir süre sonra tekrar dışarıya çıktı. Yaşadığı olayları arkadaşlarına anlatmaya gidiyordu.

Muaz ve kardeşleri yeniden kolları sıvadılar. Üzerine kokular sürülü putu omuzlayıp kaldırdılar. Kimseye görünmeden yine aynı çukura attılar.

Amir, eve döndüğünde putu yerinde göremeyince yine küplere bindi. Bu defa kimseye sormadan o çukurun başına geldi. Put aşağıda pislik içindeydi. Epeyce bir uğraştan sonra onu çıkardı. Eve getirip yeniden temizledi. Güzel kokular sürdü. Sonra önünde diz çöküp özür diledi.

Muaz ve kardeşleri putu lağım atmaktan, Amir de onu geri çıkarıp yerine koymaktan vazgeçmedi. Bu durum günlerce sürdü. Sonunda pes eden Amir oldu. Kılıcını çıkarıp putun boynuna astı ve:

– Ey Menat, diye bağırdı. Seni o pislige kimin attığını ben bilmiyorum. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Seni daha fazla koruyamam. Bundan sonra başının çaresine bak. İşte sen, işte kılıç! Kendini koru!

Sonra arkasına bakmadan odasına çekildi.

Muaz ve kardeşleri geceyi beklediler. Ortalıkta kimse kalmayınca putun yanına geldiler. Boynundaki kılıcı çıkardılar. Sessizce dışarıya süzıldüler. Önceden hazırladıkları bir köpek leşini putun boynuna bağladılar. Amaçları babalarını iğrenmesini sağlamaktı. Sonra onu lağım çukuruna attılar.

Sabahleyin putu o hâlde gören Amir acı acı güldü. Bunca yıl boşu boşuna geçirdiği ömrüne yanıyordu. Kalbinde katman katman olan kirleri bir cümleyle siliverdi:

– Sen tanrı olsaydın bu hâlde düşmezdin!

Yaptıklarından çok pişmandı Amir. Gözyaşları içinde evlatlarının yanına geldi.

Müslüman olduğunu herkese ilan etti. Artık gönlü huzur doluydu. Âlemlerin yaratıcısı Yüce Allah’a sürekli dua ediyordu.

Şefkat İnsanı

Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarıyla birlikteydi. Bir bedevi yanlarına yaklaştı. Efendimizden yardım istedi. Sevgili Peygamberimiz hemen ona bir şeyler verdi. Adam kendisine verilenleri az bulmuştu. Efendimiz ona:

– Sana fazlasıyla verdim, dedi.

Adam itiraz etti:

– Hayır! Hakkımı tam olarak vermedin!

Bu çok ağır bir sözdü. Sahabiler hemen ayağa kalktılar. Kızgın bir şekilde adamın üzerine yürüdüler. Fakat Sevgili Peygamberimiz kendilerini engelledi. Sonra da oradan ayrıldı.

Bir süre sonra sahabiler bedeviye:

– Seni Allah Resûlü bekliyor, dediler.

Bedevi hemen Efendimizin evine gitti. Peygamberimiz onu karşıladı.

– Sen bize geldin. Bir şeyler istedin. Biz de verdik. Buna rağmen ileri geri konuştun, buyurdu.

Ardından da bedeviye bir miktar daha yardımda bulundu. Bedevi artık itiraz etmiyordu. Sevgili Peygamberimiz:

– Sana fazlasıyla verdim, dedi.

Adam onun sözlerini onayladı:

– Evet, fazlasıyla verdin. Allah seni, aileni ve kabileni hayırla mükâfatlandırırın!

Peygamberimiz adamın bu sözleri üzerine şöyle dedi:

– Sen bize gelip bir şeyler istemiştin. Biz de vermiştik. Fakat sen buna rağmen ileri geri konuştun ve ashabımı kızdırdın. Yanlarına var, burada söylediklerini orada da söyle. Kalplerinde sana karşı kırgınlık kalmasın!

Bedevi başını eğdi.

– Peki, dedi.

Geri döndüler. Sahabiler hâlâ oradaydılar. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vessellem) adamı işaret ederek:

– Dostumuz bize gelmiş, bir şeyler istemişti. Biz de ona istediğini vermiştik. Bunun üzerine ileri geri konuşmuş, bazı sözler söylemişti. Kendisini evimize davet ettik. Biraz daha verdik. Bu kez memnun kaldığını söylüyor. Öyle değil mi, dedi.

Bedevi, mahcup bir eda ile:

– Evet, dedi. Allah seni, aileni ve aşiretini hayırla mükâfatlandırсын!

Peygamberimiz ashabına döndü ve şöyle konuştu:

– Benimle bu adamın arasındaki olay, devesini elinden kaçırın adama benzer. Herkes o devenin peşinden koşar. Ama yakalamak şöyle dursun, deveyi ürkütüp iyice azdırırlar. Sahibi, o adamlara “Devemi bana bırakın! Ben onun huyunu suyunu iyi bilirim.” der. Devesinin yanına yaklaşır. Yerden bir tutam ot alır. Devesine gösterir. Deve nihayet adamın yanına gelir. Sahibi devesine yükünü yükler. Binip gider.”

Sahabiler ve bedevi, Sevgili Peygamberimizin sözlerini merakla dinliyorlardı. Efendimiz şu cümleyle konuşmasını bitirdi:

– Eğer ben bu bedevinin sözlerine kırılarak size uysaydım, o mutlaka cehennemlik olurdu!

Sahabiler bu konuşmadan, Sevgili Peygamberimizin insanların ahireti hakkında ne kadar hassas olduğunu bir kere daha anlamış oldular.

* * *

Bu Ne Büyük Şeref

Genç kadın üzüntü içindeydi. Kocasını kısa bir süre önce ölmüştü. Bu yüzden birkaç küçük çocuğuyla kalakalmıştı. Yardım isteyecekleri ne bir akrabaları ne de tanıdıkları vardı. Ellerindeki yiyeceklerle bir süre idare ettiler. Ama bir gün hiçbir şeyleri kalmadı. Bir lokma olsun yiyecekleri yoktu artık.

Genç kadın çaresizdi. Evlatlarının günden güne eriyip gidişlerine yüreği dayanamıyordu. Gözyaşlarını içine akıtıyor, sabrediyordu. Dualarında mini mini yavruları için bir şeyler göndermesini diliyordu Allah'tan.

Açlıkla geçen bir gün aklına bir fikir geldi. Müslümanların halifesi Hazreti Ömer'e gidecekti. Durumlarını ona anlatacaktı. Evlatları için ondan bir şeyler isteyecekti.

Hazreti Ömer'in evine gitti. Kapı önünde kocaman, besili bir deve bağlıydı. Kadın, utana sıkıla Ömer'e yaklaştı. Ezile büzüle:

– Ey Müslümanların halifesi, dedi. Kocam öldü. Geride küçük çocuklar bıraktı. Onlar kendi yiyeceklerini temin edemeyecek kadar küçükler. Ne ekinimiz ne de davarlarımız var. Kıtık yaşıyoruz. Çocuklarımın bundan dolayı kırılıp gitmesinden korkuyorum.

Hazreti Ömer bu sözleri üzümlere dinliyordu. Kadın sözlerine şöyle devam etti:

– Ben Hufaf'ın kızıyım. Babam, Hudeybiye Savaşı'na katılmıştı. Sevgili Peygamberimizle orada omuz omuza mücadele etmişti.

Hazreti Ömer birden heyecanlandı. Coşkulu bir sesle:

– Bu ne büyük şeref böyle, dedi.

Hemen içeriye girdi. Ağzına kadar dolu olan iki çuvalla geri döndü. Çuvallarda yiyecek ve giyecekler vardı. Onları evin önünde bağlı duran deveye bir güzel yükledi. Sonra yularını kadına uzatarak:

– Bunu al, götür, dedi. Bitince Allah sana daha iyisini de verir.

Kadın o an ne diyeceğini bilemedi. Büyük bir sevinçle devenin yularını tuttu. Dualar ederek evine doğru yürüdü. Artık yavruları bir süreliğine de olsa bayram edeceklerdi.

Olayı başından beri izleyen adamlardan biri, Hazreti Ömer’e:

– Ey Müslümanların halifesi, dedi. O kadına çok fazla şey verdin...

Hazreti Ömer adamın sözünü kesti:

– Sus ey mübarek! Onun babası Hudeybiye’de Peygamberle birlikte oldu. Yemin ederim ki bu kadının babası ve kardeşi bir kaleyi fethettiler. O fethedilen yerlerden biz faydalandık.

Hazreti Ömer bu sözleriyle Peygamberimizin arkadaşlarına nasıl değer verilmesi gerektiğini gösteriyordu.

* * *

Fedakâr Anne

Bir kadın iki küçük kızıyla birlikte Hazreti Aişe'nin evine geldi. Hâllerine bakılırsa çocuklar da anneleri de aç idi. Hazreti

Aişe, kadına üç hurma verdi. Çocuklar gözlerini annelerine dikmişlerdi. Kadın onlara hurmalardan birer tane uzattı. Çocuklar sevinç içinde annelerinin verdiği hurmaları oracıkta yiyiverdiler.

Kadın bu sırada elinde kalan tek hurmayı yemeye hazırlanıyordu. Fakat gözleri iki evladına takılınca bundan vazgeçti. Çocuklar yedikleri hurmayla doymamışlardı. Mahzun mahzun annelerinin elindekine bakıyorlardı.

Ana yüreği bu bakışlara daha fazla dayanamadı. Gülümseyerek hurmasını iki parçaya ayırdı. Bir parçasını bir evladına, diğer parçasını da öbür evladına verdi. Çocuklar büyük bir iştahla yarımşar hurmayı da ağızlarına attılar.

Kadın, Hazreti Aişe'ye teşekkür ederek kızlarıyla birlikte oradan ayrıldı. Onların gidişinden sonra Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) geldi. Hazreti Aişe az önceki olayı ve annenin yaptığı fedakârlığı anlattı. Peygamberimiz bunun üzerine şöyle dedi:

– Yaptığı bu işten dolayı bu kadın cennete girecektir!

* * *

Kim Daha Hayırlı?

Kendi hâlinde bir Müslümandı. Farz olan namazlarını kılar, Ramazan ayı gelince oruçlarını tutardı. Üzerine düşen zekâtını da vermekten asla kaçınmazdı. Kapısına gelen ihtiyaç sahiplerini boş çevirmezdi.

Bu sahabi bir gün evinden çıktı. Yolu üzerinde bir grup insanın oturmakta olduğunu gördü. Yanlarına yaklaştı ve:

– Esselâmü aleyküm, dedi.

Orada bulunan sahabiler hep bir ağızdan:

– Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berekâtüh, diye karşılık verdiler.

Sahabi yoluna devam etti. Oradakilerden biri onun arkasından kaşlarını çatarak:

– Bu adama çok kızıyorum, dedi.

Sahabiler bu söyleyene hayretler içinde baktılar bir an. Hiçbiri onun az önceki adam hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmamıştı. Çünkü bu, gıybet oluyordu. Gıybet ise Kur’ân’da kesin bir şekilde yasaklanmıştı.

Sahabiler hemen tepki verdiler.

– Sus, dediler. Vallahi bunu kendisine söyleyeceğiz!

Dediklerini de yaptılar. Aralarından birini gönderdiler. Giden adama olanı biteni anlattılar. Adam arkasından konuşulmasına çok üzüldü. Doğruca Sevgili Peygamberimizin huzuruna vardı. Kendisi hakkında söylenen cümleyi aktardıktan sonra:

– Ey Allah’ın Resûlü, dedi. Ona bir adam gönder de bana neden kızdığını sor, dedi.

Sevgili Peygamberimiz yanında bulunanlardan birini yolladı. O adamı buldurup yanına çağırdı.

– Ona neden kızılıyorsun, diye sordu.

Adam:

– Ey Allah’ın Resûlü, dedi. Ben onun komşusuyum. Herkesin kıldığı beş vakit namazdan başka bir namaz kıldığını görmedim. Bu yüzden...

Diğer adam hemen söze girdi ve:

– Ya Resûlullah, dedi. Ona bir sorun bakalım, hiç abdestimde kusur görmüş mü? Namazlarımı vaktinden sonraya bıraktığıma şahit olmuş mu?

Komşusu:

– Hayır, dedi. Ama ey Allah’ın Resûlü, ben onun komşusuyum! Yani onu çok iyi tanırım. Herkesin verdiği farz olan zekât dışında bu adamın bir tek fakir bile doyurduğunu görmedim!

Şikâyet edilen adam:

– Ya Resûlullah, dedi. Sorun ona, kapıma gelen bir fakiri hiç boş çevirdiğimi görmüş mü?

Peygamberimiz ona döndü ve böyle bir şeye şahit olup olmadığını sordu. Adam itiraz etmedi:

– Hayır, ama ben onun komşusu olduğum için biliyorum. Bu adam herkesin tuttuğu Ramazan orucundan başka oruç tutmaz!

Karşısındaki hemen atıldı.

– Ey Allah’ın Peygamberi. Lütfen ona sorar mısınız, hasta veya sefer zamanı dışında oruç yediğimi görmüş mü hiç?

Adam hemen cevap verdi:

– Hayır, görmedim.

Peygamberimiz, (sallallahu aleyhi vesellem) bu konuşmalar üzerine araya girdi ve komşusunu şikâyet edip duran adama şöyle dedi:

– Bilmiyorum ama, sevmediğin bu adam belki senden daha hayırlıdır!

Adam, bu sözler karşısında diyecek bir şey bulamadı.

Kârlı Bir Satış

Bir adam kendisi için ev yapmak istiyordu. Bunun için uygun bir yer arıyordu. Çok güzel bir hurma bahçesi gördü. Burası tam istediği gibiydi. Hemen Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. O'nun gül yüzüne bakarak:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Bir hurma bahçesi gördüm. Oraya ev yapmak istiyorum. Sahibine söyle de bana bunun için izin versin.

Peygamberimiz, sahabilerinin isteklerini geri çevirmezdi. Elinden geldiğince onlara yardımcı olmaya çalışırdı. Yine öyle yaptı. Sözü edilen bahçenin sahibini çağırttı. Adam gelince ona muhteşem bir teklifte bulundu:

– Cennette bir hurmalık karşılığında bahçeni bu adama ver!

Adam bu güzel teklifi kabul etmedi. Bu sırada yanlarına bir başka sahabi geldi. Bu, Ebu'd-Dahdah'tan başkası değildi. Peygamberimizin adama yaptığı teklifi duymuştu. Bu yüzden pek heyecanlıydı. Cennette kendisine bir hurma bahçesi verilmesini ne kadar arzu ederdi. Bu düşünceyle bahçe sahibine:

– Evimi sana vereyim, sen de bunun karşılığında bahçeni bana ver, deyiverdi.

Bahçe sahibi Ebu'd-Dahdah'a şöyle bir baktı ve hemen:

– Peki, dedi.

Ebu'd-Dahdah çok sevindi. Peygamberimize dönerek:

– Ya Resûlûllah, dedi. Hurmalığı evimle değiştirdim. Şimdi onu sana veriyorum. Sen de orayı ev yapmak isteyen adama ver, dedi.

Peygamberimiz bu fedakâr insana sevgiyle baktı. Onun yaptığı bu güzel davranıştan, fazlasıyla hoşnut olmuştu. Takdir eden bir eda ile:

– Ebu'd-Dahdah'ın cennetteki evi ne kadar da büyük, dedi.

Bu söz üzerine dünyalar Ebu'd-Dahdah'ın olmuştu sanki. Daha yaşarken cennetle müjdelene şerefine ermişti çünkü. Bundan daha büyük bir mutluluk

olabilir miydi?

Ebu'd-Dahdah son derece neşeli bir şekilde evine geldi. Karısına seslendi:

– Ey Ümme'd-Dahdah! Evden çık! Çünkü ben onu cennetteki bir ev karşılığında sattım.

Karısı tarifi imkânsız bir sevince büründü. Eşyalarını toparlamaya çalışırken:

– Çok kazançlı bir satış yapmışsın, dedi.

Bahtiyar çift, cennette kendileri için hazırlanan eve bir an önce kavuşma arzusuyla evlerini boşalttılar.

Bazen Öyle Bazen Böyle

Sahabiler, Sevgili Peygamberimizin sohbetinde bulunabilmek için âdeta can atarlardı. İşlerinden fırsat bulduklarında hemen mescide gelirlerdi. Gözlerini gül yüzlü Nebi'den ayırmaksızın öylece durup O'nu dinlerlerdi. Peygamberimiz Allah'tan, cennetten, cehennemden söz ederdi. Sahabiler de anlatılanları sanki görüyormuş gibi olurlardı.

Hanzala böyle bir günden sonra evine dönmüştü. Gönlünde büyük bir coşku vardı. Mescitte dinledikleri onu çok etkilemişti.

Bir süre sonra Hanzala'nın yüzündeki ifade değişmeye başladı. Az önceki mutluluğundan eser kalmamıştı. Kalbinde korkunç bir endişe belirdi. Olduğu yere çöküp ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarının her yanını ıslatmıştı.

Bu sırada Hazreti Ebubekir oradan geçiyordu. Onun bu hâlini görünce merak içinde sordu:

– Sana ne oldu ey Hanzala? Neden böyle ağlıyorsun?

Hanzala yaşlı gözlerini Hazreti Ebubekir'e çevirdi.

– Hanzala münafık oldu ey Ebubekir, diye feryat etti.

Hazreti Ebubekir bir an ne diyeceğini bilemedi. “Münafık” iki yüzlü demektir. Allah'a inanmadığı hâlde insanların yanında inanıyormuş gibi davranan insanlara böyle denilirdi. Hanzala gibi Allah ve Peygamber aşığı birisi nasıl olur da “Ben münafık oldum!” diyebilirdi ki? Hazreti Ebubekir hayretler içinde sordu:

– Nasıl?

Hanzala ağlamaklı bir ses tonuyla cevap verdi:

– Allah Resûlü bize cennet ve cehennemi anlatırken anlatılanları yaşıyor gibi oluyorum. Ama onun huzurundan ayrıлып eve gelince her şeyi unutuveriyorum!

Hazreti Ebubekir'in yüzündeki merak ve hayret ifadesi birdenbire değişiverdi. Endişe dolu bir ses tonuyla:

– Vallahi ben de öyle oluyorum, dedi. Haydi kalk bu durumu Allah Resûlüne haber verelim!

İki dost yola koyuldular. Yüreklerindeki ızdırapla Medine sokaklarını geçtiler. Nihayet Sevgili Peygamberimizin yanına vardılar. Efendimiz onlardaki garipliği görünce sordu:

– Ey Hanzala! Neyin var?

Hanzala az önce dediği cümleyi tekrarladı:

– Ya Resûlullah, Hanzala münafık oldu! Senin huzurunda iken cenneti cehennemi görüyormuşçasına coşuyorum. Fakat eve döndüğümde o coşkudan eser kalmıyor. Anlatılanları unutup gidiyorum!

Rahmet Peygamberi gülümseyerek baktı bu temiz gönüllü sahabisine ve:

– Eğer benim yanımda bulunduğunuz hâlinizi her zaman devam ettirseydiniz melekler her köşe başında sizlerle kucaklaşırlardı. Fakat ey Hanzala, bazen öyle bazen böyle, buyurdu.

Hanzala ile Hazreti Ebubekir'in yüreğine su serpmişti bu cümleler. Allah Resûlü, onların içinde bulunduğu durumun normal olduğunu söylüyordu. Demek ki kendileri münafık değillerdi. İki arkadaşın endişesi kayboldu, gönülleri yeniden huzurla doldu.

* * *

Gönüllerin Sevgilisi

Sahabiler, Sevgili Peygamberimizi çok severlerdi. Saçının bir teline dahi zarar gelsin istemezlerdi. Sürekli olarak O'nu razı etmek ve gönlüne girmek için çaba sarf ederlerdi.

O gün mescitte idiler. Yine aralarında Peygamberimizi konuşuyorlardı. Söz döndü dolaştı O'nun en çok kimleri sevdiği konusuna geldi.

Ensar diye anılan Medineliler, Peygamberimizin kendilerini diğerlerinden daha çok sevdiğini iddia ediyordu. İçlerinden biri karşılarında duran diğer gruplara:

– Sevgili Peygamberimiz en çok bizi sever, dedi. Çünkü biz Allah Resûlüne iman ettik. O'nunla beraber savaflara katıldık. Biz, O'nun her savafta en önde mücadele eden bölüğüyüz. Yani aranızda Peygamberimize en yakın olanlar bizleriz!

Muhacirler buna itiraz ettiler ve dediler ki:

– Biz Mekkeli muhacirler Allah'ın emri üzerine Resûlullahla beraber hicret ettik. O'nun uğrunda her şeyimizi feda edip buralara kadar geldik. Malımız mülkümüz, çoluk çocuğumuz hep Mekke'de kaldı. Sizin katıldığınız tüm savaflarda biz de O'nunla birlikte olduk. Bu yüzden Allah Resûlü bize sizden daha yakın sayılır. Yani O bizi daha çok sever!

Mescitte Haşimoğulları da vardı. Onlar, Efendimizin kabilesiydi. Resûlullah ile kendileri arasında kan bağı vardı. Bu düşünceyle şöyle dediler:

– Biz Peygamberimizin akrabalarıyız. Sizin savaştığınız yerlerde biz de savaştık. Sizler O'nunla nerelerde beraber olduysanız bir de oralarda bulunduk. Allah Resûlüne biz daha yakınız. O, en çok bizi sever!

Bu tatlı tartışma uzadıkça uzadı. Peygamberimizin sevgisini bir türlü paylaşamıyorlardı.

Bir süre sonra mescide Peygamberimiz geldi. Herkes sevgi dolu bakışlarla onu karşıladı. Aralarındaki tartışma O'nun gelişiyile sona erdi. Peygamberimiz az önceki seslerden onların bir konuda anlaşamadıklarını sezmişti. Hemen sordu:

– Neyin münakaşasını yapıyordunuz?

Durumu anlattılar. Kendisinin hangi grubu daha fazla sevdiğini merak ettiklerini söylediler. Peygamberimiz birbirinden değerli olan bu üç gurubu sevgiyle süzdü ve Medinelilere dönerek:

– Size kim itiraz edebilir ki, dedi. Elbette doğru söylüyorsunuz.

Sahabiler bu kez Mekkelilerin sözlerini kendisine iletiler. O, bu sözler karşısında:

– Doğru söylemişler, dedi. Bunu kim inkâr edebilir?

Bu kez Haşimoğullarının söyledikleri cümleleri tekrar ettiler. Peygamberimiz akrabalarına baktı.

– Onlar da doğru söylemişler, dedi. Buna kim karşı çıkabilir ki?

Sahabiler bu tatlı sözler karşısında diyecek bir şey bulamadılar. Ama Peygamberimiz bununla yetinmedi.

– Aranızda bir hüküm vereyim mi, diye sordu.

Sahabiler heyecan içinde:

– Anamız babamız sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü. Ne olur söyle, dediler.

Peygamberimiz Mekke'den çıkarıldığında kendisine kucak açan Medinelilere:

– Ey Ensar, dedi. Ben sizin kardeşinizim!

Ensar böylesine şerefli bir mertebeye erişmiş olmanın mutluluğuyla:

– Allahü Ekber! Kâbe'nin Rabbine andolsun ki, Resûlullah bizim tarafımıza geçti, dediler.

Sevgili Peygamberimiz, onların bu sevincini memnuniyetle seyretti. Sonra kendisiyle her türlü işkenceyi beraber göğüsleyen fedakâr Mekkelilere döndü.

– Size gelince ey Muhacirler, dedi. Ben sizlerdenim!

Onlar da:

– Allahü Ekber! Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki, Resûlullah bizim tarafımıza geçti, dediler.

Peygamberimiz bu kez yanı başında duran Haşimoğullarına döndü. Akrabalarına sevgiyle baktı.

– Ey Haşimoğulları, siz bendensiniz, ben de sizdenim, dedi.

Haşimoğulları da çok mutlu oldu. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) herkesin gönlünü almıştı. Bütün gruplar O'nu kendisinden sayıyordu.

* * *

Aldatan Bizden Değildir

İnsanlar tezgâhlarını kurmuşlar, mal alıp satıyorlardı. Sevgili Peygamberimiz de o gün pazar yerinde dolaşıyordu. Tezgâhlarda duran bir çuvala yaklaştı. Elini buğdayların içine doğru daldırdı. Bu sırada tezgâhın sahibi meraklı gözlerle olanı biteni izliyordu.

Peygamberimiz elini çıkardığında gördüğü manzaradan hiç hoşlanmamıştı. Çünkü alttaki buğdayların ıslak olduğunu anlamıştı. Çuvalın sahibine döndü.

Nedir bu, diye sordu.

Adam şaşkınlık içinde:

– Ya Resûlûllah ona yağmur değmişti de, diye cevap verdi.

Peygamberimiz bu sözler üzerine adama:

– O ıslak kısmı insanların görmesi için neden üste çıkarmadın öyleyse, aldatan, bizden değildir, dedi.

Kandil

Medineye mescit yapılmıştı. Müslümanlar vakit namazlarını burada hep birlikte eda ediyorlardı. Böylece Sevgili Peygamberimizin arkasında namaz kılma şerefine ulaşıyorlardı.

Temîm-i Dâri isminde bir sahabi vardı. Tüccarlık yapıyordu. Bazen Şam'a, bazen Yemen'e giderdi. Oralardan satın aldığı eşyaları getirip Medine'de satardı.

Yine böyle bir amaç için yola düşmüştü. Günlerce süren bir yolculuktan sonra Şam'a vardı. Pazar yerinde dolaşmaya başladı. Beğendiği eşyaları sıkı pazarlıklar sonucunda alıp kervanına koydu.

Temim bir tezgâhın önünden geçerken aniden durdu. Gözüne çarpan tuhaf bir eşyaya dikkat kesildi. Bu, daha önce hiç görmediği bir şeydi. Etrafına sürekli olarak ışık yayıyordu.

Temim hemen bunun ne olduğunu sordu. Tezgâhtaki adam onun bir kandil olduğunu ve içindeki yağın fitile ulaşması sonucu sürekli yandığını söyledi. Temim kandilden çok hoşlanmıştı. Hemen aklına Medine'deki mescit geldi. Orada akşamları karanlık oluyordu. Müslümanlar yatsı namazlarını edaya hazırlanırken kuru hurma dalları tutuşturarak etrafı aydınlatırlardı. Bu da mescidin kirlenmesine sebep oluyordu. Bu kandili satın alıp mescide asmaya karar verdi. Çok güzel bir alış veriş yapmıştı doğrusu.

Günler sonra Medine'ye döndü. Bir cuma akşamı heyecan içinde mescide vardı. Yanındaki hizmetçisine kandili mescide astırdı ve yaktırdı. O an etraf aydınlanmıştı.

Sahabiler onu nereden aldığıını sordular. Temîm, Şam'da bulunan bir gayrimüslimden aldığıını söyledi. Bu cevap üzerine bazıları:

– Peygamberimiz bundan hoşlanmayacaktır, dediler. Çünkü onu yapan adam

Müslüman değilmiş. Müslüman olmayan birinin yaptığı kandili mescide asmak uygun olmayabilir.

Bu sırada Peygamberimiz içeriye girdi. Mescitteki sıra dışı aydınlığı görünce gözlerini kandile dikti. Sahabiler merakla ne olacağını bekliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz kandili işaret ederek:

– Kim yaptı bunu, diye sordu.

Sahabiler endişeyle Temîm’i gösterdiler:

– Temîm yaptı ey Allah’ın Resûlü!

Peygamberimiz Temîm’e döndü. Gönüllere huzur veren sesiyle şöyle dedi:

– Bizim mescidimizi nurlandırdığın gibi, Allah da senin kabrini nurlandırsın.

Rüya

Abdullah gencecik bir delikanlıydı. Hazreti Ömer'in oğluydu. Onun çok büyük bir arzusu vardı. Her gece bunu düşünerek yatağına girerdi. Müjdeleyici bir rüya görmek ve gördüğü bu rüyayı Sevgili Peygamberimize anlatabilmek...

Sabah ezanlarını gözleri görmeyen Ümmü Mektum okurdu Medine'de. Ezan sesini duyan sahabiler büyük bir heyecanla yataklarından kalkarlardı. Serin bir suyla bir güzel abdest alırlardı. Sonra sabah namazının ilk sünnetine dururlardı. Ardından da doğruca mescide giderlerdi. Orada Sevgili Peygamberimiz kendilerini bekliyor olurdu. Herkes O'nun nurlu yüzüne bakarak içeriye girerdi. Bir köşeye oturup diğerlerinin de gelmesini beklerlerdi. Sahabilerin neredeyse tamamı gelirdi. Müezzinin sesiyle ayağa kalkılır, Efendimizin arkasında farza durulurdu.

Namaz sonrasında uzun uzun tesbihatlar yapılırdı. Güneş bir miktar yükselene kadar sohbeta devam edilirdi. Peygamberimiz bu esnada sahabilerine dinî konulardan bahsederdi. Sahabiler O'nun bir kelimesini bile kaçırmadan dikkatle dinlerlerdi.

Peygamberimiz etrafını saran sahabilere:

– Rüya gören var mı, diye sorardı.

Sahabilerden bazıları hemen ayağa kalkar ve gördüğü rüyayı anlatırdı. Efendimiz onların görmüş oldukları rüyaların tabirini yapardı.

Abdullah bin Ömer çok dindar biriydi. İbadetlerini yapar, çok da sadaka verirdi. Peygamberimizi çok severdi.

Sahabilerin anlattıkları rüyaları Efendimizin dikkatle dinlediğini görünce o derin derin iç geçirirdi. İçinden, “Keşke ben de onlar gibi güzel rüya görebilsem de Efendimize anlatabilsem!” derdi.

Geceleri mescitte yatardı. Bir gece, ibadetlerini yaptıktan sonra bir köşeye kıvrılıp yattı. Çok geçmeden de uykuya daldı. Bir süre sonra rüya görmeye başladı.

Ölmüştü. İki melek karşıladı kendisini. Abdullah'ı yakalayıp cehenneme doğru götürmeye başladılar. Abdullah cehenneme yaklaştıkça onun kuyu duvarı gibi taşlarla örülmüş olduğunu fark etti. İçeride tanıdığı birçok insan vardı. Dünyadayken işledikleri günahların cezasını çekiyorlardı. Abdullah onların hâlini görünce endişelendi. Korku dolu bir şekilde:

– Cehennemden Allah'a sığınırım, diye inledi.

Onun bu feryadını duyan başka bir melek yanlarına yaklaştı. Güven verici bir ses tonuyla:

– Korkma, dedi. Sen buraya atılmayacaksın! Senin için tasa ve endişe yoktur!

Abdullah heyecan içinde gözlerini açtı. O ana kadar yaşadıklarının bir rüya olduğunu anladı. İlk fırsatta ablası Hazreti Hafsa'nın yanına gitti. O, Sevgili Peygamberimizin hanımıydı. Rüyasını ona anlattı.

Peygamberimiz gelince Hazreti Hafsa, kardeşinden duyduklarını O'na aktardı. Peygamberimiz anlatılanları dikkatle dinledi ve şöyle dedi:

– Abdullah ne iyi insandır! Keşke gecenin bir kısmında kalkıp da ibadet etmeyi kendisine alışkanlık edinseydi.

Abdullah, bu sözleri duyunca Efendimizin ne demek istediğini anlamıştı. O günden sonra sürekli yaptığı işler arasına gece ibadetini de ekledi. Gördüğü rüya çok güzel bir alışkanlığı kazanmasına vesile olmuştu.

Karşılıksız Kalmayan Üç Şey

Sevgili Peygamberimiz, arkadaşı Hazreti Ebubekir'le birlikteydi. Bir adam geldi. Çok sinirli olduğu hâlimden belliydi. Hazreti Ebubekir'e çattı. İleri geri konuşmaya başladı.

Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) hiç karşılık vermiyordu. Adam onun suskunluğundan cesaret almış olmalı ki iyice diklendi. Hakaretlere varan sözler sarfetmeye başladı.

Peygamberimiz bu sırada gülümsüyordu. Olaya hiç müdahale etmeden epeyce olanı biteni seyreti.

Adam sesini daha da yükseltip küfretmeye başladı. Hazreti Ebubekir nihayet dayanamadı. Bu adama haddini bildirmeye karar verdi. Ona karşılık verdi.

O an Peygamberimizin yüzündeki tebessüm kayboluverdi. Kızmıştı Efendimiz. Hemen ayağa kalktı. Hızla dışarıya çıktı.

Hazreti Ebubekir şaşırılmıştı. Acaba Efendimiz birdenbire niçin kızarak dışarıya çıkmıştı. Merakla arkasından koştu. Endişeli bir yüz ifadesiyle:

– Ya Resûlullah, dedi. Bu adam bana kötü sözler söylerken siz orada oturuyordunuz. Ben ona karşılık vermeye başlamıştım. Bunun üzerine hemen kızıp dışarıya çıktınız. Niçin böyle yaptınız?

İnsanlığa güzel ahlakı öğretmek için gönderilen Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

– Sen onun karşısında susarken senin yerine bir melek ona karşılık veriyordu. Ama sen adama cevap vermeye başlayınca araya şeytan girdi. Ben ise şeytanla bir arada bulunmam!

Hazreti Ebubekir hatasını anlamıştı. Sevgili Peygamberimiz sözlerini şöyle tamamladı:

– Ey Ebubekir! Üç şeyi Allah karşılıksız bırakmaz: Kim zulme uğrar da Allah rızası için karşılık vermezse, Allah o kimseye yardım eder. Onu yükseltir. Kim Allah’a yaklaşmak için herkese yardımda bulunursa Allah o kimseyi zenginleştirir. Kim de zengin olmak için dilencilik yaparsa Allah onu fakirleştirir.

* * *

Nöbet

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları bir savaştaydılar. Gün bitmiş, vakit geceye yaklaşıyordu. Hava gittikçe daha da soğumaktaydı. Herkes üşüyordu. Sahabiler biraz olsun ısınabilmek için birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Buna rağmen dondurucu soğuğun etkisinden kurtulamıyorlardı.

Bazı sahabiler bir çukur kazdılar. Hemen içine girip kalkanlarıyla da üstlerini kapattılar. Rüzgârdan böylelikle korunmaya çalışıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz onların bu hâlini görüyordu. Her birinin bir kuytuya çekilmesi karşısında:

– Bu gece nöbet tutana hayır duada bulunacağım. O, büyük lütuflara mazhar olacak, dedi.

Sahabiler nöbet şöyle dursun, buldukları yerden kıpırdamayı bile göze alamıyordu. Kimsenin kalkmadığını gören biri öne çıktı. Çok üşümesine rağmen şöyle bir silkindi. Çakı gibi durdu Efendimizin karşısında:

– Ya Resûlûllah, ben nöbet tutarım, dedi.

Gözler merakla adama çevrildi. Gecenin bu korkunç soğuğuna meydan okuyan bu yiğit kimdi acaba? Gece karanlığında onun kim olduğu seçilemiyordu. Peygamberimiz:

– Sen kimsin, diye sordu.

Adam Ensar'dan, Medineli biri olduğunu söyledi. Zor zamanlarında Mekke'den göç eden Muhacirlere sahip çıkanlardandı.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Yaklaş, dedi.

Fedakâr ve cesur sahabi Peygamberimize doğru birkaç adım attı. Bu sırada Ebu Reyhane isminde bir başka sahabi heyecanla onu izledi. Kendisinin de içi

kıpır kıpırdı. O da nöbet tutmak için can atıyordu.

Peygamberimiz nöbet tutmaya gönüllü olan sahabisinin elbisesinden tuttu. Uzun uzun onun için dua etti.

Ebu Reyhane, Peygamberimizin mübarek dudaklarından dökülen hayır dualar karşısında kendini daha fazla tutamadı. Hemen ayağa fırladı. Coşkunu bir sesle:

– Ben de nöbet tutmak istiyorum, dedi.

Efendimiz bakışlarını o yöne çevirdi.

– Sen kimsin, diye sordu.

– Ben Ebu Reyhane'yim, dedi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) memnun olmuştu. Onun için de dua etti. Fakat önceki kadar uzun değildi bu dua. Ama sonunda herkesin duyabileceği bir sesle şöyle dedi:

– Allah yolunda nöbet tutan göze cehennem ateşi haram kılınmıştır!

* * *

Ya Hayır Söyle ya da Sus

Sevgili Peygamberimiz az ve öz konuşurdu. Hiçbir zaman gereksiz yere söz sarfettiği görülmemişti. O her şeyde ümmeti için güzel bir örnekti. Huzurunda bazen sözü uzatanlar olurdu. Fakat Efendimiz onlara tebessüm ederek sözü yok yere uzatmanın yanlış olduğunu ifade etmeye çalışırdı.

Bir gün sahabilerle birlikte Sevgili Peygamberimiz yolculuğa çıktı. Kafiye ağır ağır ilerliyordu. Sahabiler her zaman olduğu gibi yine Efendimizin ardından geliyorlardı. Hiçbiri bir an bile O'nun önüne geçmiyordu. Bu davranışları saygılarından kaynaklanıyordu.

Nihayet uygun bir yerde mola verildi. Sahabiler dinlenmeye çekildiler.

Kafiye içinde Ubade bin Samit ile Muaz bin Cebel de vardı. İkisi Peygamberimizin yanına yaklaştı. O'nun sohbetinden faydalanmak arzusundaydılar.

İlk konuşan Muaz oldu:

– Ya Resûlullah! Allah'tan bir dileğim var. Senden önce bizim canımızı almasın. Allah muhafaza, bizden önce ölürsen hangi ibadeti yapalım? Allah yolunda cihada mı çıkalım, ne dersin?

Sevgili Peygamberimiz, Allah aşkıyla dopdolu bir sineye sahip olan iki arkadaşına baktı. Bu sırada Ubade:

– Anam babam sana feda olsun ya Resûlullah, diyerek sevgisini dile getirdi.

Efendimiz onlara şöyle dedi:

– Allah yolunda cihad etmek güzel şey! Ama insanlar için bundan daha üstün olan şeyler var.

Muaz heyecanla atıldı:

– Oruç ve sadaka mı?

Efendimiz bu söz üzerine:

– Oruç ve sadaka da güzel şeyler, dedi. Fakat insanlar için bunlardan daha üstün olanlar var.

Muaz, bildiği bütün güzel işleri tek tek saymaya başladı. Fakat Efendimiz onun her söylediğine:

– İnsanlar için bundan daha hayırlı şeyler var, diye cevap veriyordu.

Muaz son söylediğinde de bilemeyince merakla sordu:

– Ya Resûlullah! İnsanlar için bunlardan daha hayırlı olan şey nedir?

Sevgili Peygamberimiz, eliyle ağzını işaret etti ve şöyle dedi:

– Susmak! Konuşunca da hayırlı şeyler söylemek.

Muaz bir an düşündü. Her gün birçok kişiyle konuşuyordu. Acaba bunlardan hesaba çekilecek miydi? Bu düşüncesini hemen dile getirdi:

– Dilimizin söylediklerinden sorumlu muyuz?

Peygamberimiz Muaz'a baktı. Eliyle onun dizine dokundu ve:

– Annen yokluğuna yansın, dedi. İnsanları yüzüstü düşürecek olan şey, dillerinden başkası değildir. Kim Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa ya hayır söylesin ya da sussun! Hayır konuşun, faydalanın. Kötü şeyler konuşmayın ki emniyette olasınız

Satılık Kölem Var

Zahir, çölde yaşayan bir bedeviydi. Yüzü pek güzel değildi. Ama o bunu pek dert etmezdi. Kimseye muhtaç da değildi zaten. Kendi hâlinde yaşayıp gidiyordu.

Ara sıra Medine'ye gelir, doğruca Sevgili Peygamberimizin yanına varırdı. Beraberinde getirdiği hediyeleri ona takdim ederdi.

Sevgili Peygamberimiz bu temiz gönüllü bedeviyi çok severdi. Onu karşılar, kendisiyle sohbet ederdi.

Zahir, yine bir gün heybesine çeşit çeşit hediyeler doldurdu. Peygamberimizi görecektir olma heyecanıyla yola koyuldu. Sıcak çöl kumlarını aştı, Peygamber şehri Medine'ye vardı.

Her zaman yaptığı gibi önce Efendimizin huzuruna çıktı. Hediyelerini sundu. Peygamberimiz de kendisine hediyeler verdi.

Zahir bir süre Efendimizle birlikte oturdu. Tam gitmeye davranıyordu ki Peygamberimiz onun hakkında şöyle dedi:

– Zahir bizim çölde yaşayanımızı temsil eder. Biz de onun şehirde yaşayanını temsil ederiz!

Zahir bu iltifattan çok memnun oldu. Mutlu bir şekilde oradan ayrıldı. Pazara gitti. Alışveriş yapıyordu. Bir aralık arkasından birinin yaklaştığını hissetti. Gelen kişi onu kucaklayıverdi.

– Ben kimim, diye sordu.

Zahir başını çevirdi. Kendisini saran kişinin Sevgili Peygamberimiz olduğunu gördü. Öyle mutlu oldu ki sırtını O'nun göğsüne yaslayıverdi. Öylece bekledi.

Peygamberimiz etrafındakilere seslendi:

– Bir kölem var! Onu satıyorum. Onu kim satın alacak?

Herkes onlara sevgiyle bakıyordu. Zahir durumundan oldukça memnundu. Efendimizin bu tatlı sözünü duyunca:

– Ya Resûlullah, o hâlde sen beni değersiz buluyorsun, dedi.

Peygamberimiz ona:

– Allah katında değersiz değilsin. O'nun katında senin değerin çok yüksek, cevabını verdi.

O gün Zahir için unutulmaz bir gündü. Hem Sevgili Peygamberimiz kendisini sahiplenmiş hem de onun, Allah katında çok değerli olduğunu söylemişti. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

Gür Sesli Adam

Sahabiler son derece nezaket sahibi olan insanlardı. Sevgili Peygamberimizin yanında görenleri hayrete düşüren bir edepleri vardı. Çünkü karşılarındaki insanın kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. O, Yüce Mevla'nın en sevdiği kuldu. Kâinatın kendisi için yaratıldığı şerefli biriydi.

Bu yüzden O'nu incitecek bir harekette bulunmamak için özel bir gayret sarfediyorlardı. Efendimiz konuşmaya başlayınca kulaklarını dört açıyorlardı. Âdeta nefes bile almadan O'nu dinliyorlardı.

Bazen kendisine bir soru sormak istiyorlardı. Ama "Acaba O'nu rahatsız mı etmiş oluruz?" düşüncesiyle geri duruyorlardı. Çölden bir bedevinin gelip de soru sormasını bekliyorlardı ve bekledikleri de oluyordu çoğu zaman. Henüz İslâmın inceliklerini öğrenememiş bu insanlar Efendimizin yanında rahat davranıyorlardı. Akıllarına geleni sormaktan geri durmuyorlardı. Sahabiler de bu durumdan istifade ediyor, Efendimizin onlara anlattıklarını dinliyorlardı.

Sabit bin Kays bu sohbetleri takip edenlerdendi. O, etrafında iyi tanınan, şık giyimli bir insandı. Kavminin saygı duyduğu biri olmayı çok istiyordu. Sesi oldukça gürdü. Toplum içinde kısık sesle konuşsa bile hemen fark edilirdi. Fakat Sabit bu durumdan pek de rahatsız olmazdı. Çünkü gür sesli olmak onu daha saygın yapıyordu.

Fakat ne olduysa Peygamberimize inen bir ayetin ilan edilmesinden sonra oldu. Yüce Rabbimiz "Şüphesiz Allah, kibirlenip gururlananları sevmez." uyarısında bulunmuştu. Sabit bu âyeti işittiği ilk anda ürpermiş ve büyük bir endişeye kapılmıştı. Yüzünün rengi bile değişmişti.

Evine kapandı. Ağladı, ağladı. Günlerce dışarıya çıkmadı. Durmadan ibadet ediyor ve ağlıyordu.

Sevgili Peygamberimiz mescide gelip giden sahabilerini bilirdi. Sabit'i uzun

süre göremeyince onun nerede olduğunu sordu. Birisi hemen ayağa fırlayıp:

– Ya Resûlûllah, ben sana ondan bir haber getiririm, dedi.

Adam hemen Sabit'in evine gitti. Onu evinde boynu bükük ve perişan bir hâlde görünce merakla:

– Hayrola, diye sordu. Nedir bu hâlin?

Sabit ağlamaklı bir sesle:

– Ben şık giyinmeyi çok seviyorum. Üstelik kavmimin en büyüğü olmak istiyorum, dedi.

Sahabi hemen geri döndü. Sabit'in endişesini aktararak onun niçin eve kapandığını anlattı.

Peygamberimiz bu sözler üzerine Sabit'e şöyle dedi:

– Sen âyette sözü edilenlerden değilsin. İyi bir hayat sürüyorsun. Hayırlı bir şekilde öleceksin. Allah seni cennetine koyacak!

Sabit bu müjde ile teselli oldu. Yine mescide gelip gitmeye başladı. Aradan epeyce bir zaman geçmişti ki bir âyet daha indi. Allah yine Müslümanları uyarıyordu: “Ey iman edenler! Peygamberden daha yüksek sesle konuşmayın. O'nunla konuşurken, birbirinizle konuştuğunuz gibi konuşmayın ki siz farkına varmadan amelleriniz boşa gitmesin.”

Sabit yine çok endişelendi. Çünkü sesi oldukça gür idi. Oysa Yüce Allah, “Peygamberden daha yüksek sesle konuşmayın.” diyordu. Şimdi ne olacaktı?

Yine evine kapandı. Kimseyle konuşamaz oldu. Ne zaman ağzını açsa aklına Yüce Mevla'nın uyarısı geliyordu. Bu durumda hemen susuyor, ağlamaya başlıyordu.

Onun hâlini fark eden sahabiler Efendimize haber verdiler. Şefkat Peygamberi birini gönderip niçin öyle davrandığını sordu. Sabit endişeli bir sesle:

– Benim hâlîm harap, dedi. Bilirsiniz, sesim oldukça gürdür. Resûlûllahın huzurunda yüksek sesle konuşurum. Bu durumda amellerim boşa gider ve cehennemlik olurum diye korkuyorum.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) onu şöyle teselli etti:

– Hayır, korkma! Sen övünülecek bir hayat sürüyorsun. İleride de şehit

olacaksın. Allah seni cennetine sokacak.

Sabit'in endişesi yerini mutluluğa bırakmıştı artık. O günden sonra huzurlu bir hayat sürdü.

Aradan yıllar geçti. Bir savaşa girdi. Tıpkı Sevgili Peygamberimizin söylediği gibi şehit olarak bu dünyadan ayrıldı.

* * *

Borca Sadakat

Sevgili Peygamberimiz bedevinin birinden borç hurma almıştı. Aradan bir süre geçti. Bedevi çıkageldi. Peygamberimize borcunu hatırlattı ve:

– Alacağımı vermezsen seni sıkıştırırım, dedi.

Orada bulunanlar bedevinin sözlerine içerlediler. Bazıları hışımına ayağa fırladı.

– Sen ne yaptığını sanıyorsun! Kiminle konuştuğunun farkında mısın, dedi.

Bedevi onlara dönüp:

– Ben hakkımı istiyorum, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz adama karşı çıkanlara:

– Hak sahibiyle beraber olmak yok mu, dedi.

Sonra Hazreti Hamza'nın hanımı olan Havle'yi çağırdı. Ona:

– Eğer hurman varsa bize ödünç ver, dedi. Bize de hurma gelince sana olan borcumuzu öderiz!

Havle heyecan içinde:

– Hay hay, dedi. Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü!

Hemen koştu. Bir miktar hurma kaptı geldi. Bedevinin alacağını fazlasıyla verdi.

Bedevi işinin bu kadar kolay halledilmesi karşısında hayret etti. Peygamberimize döndü ve memnuniyet içinde Efendimizi övdü.

– Sen bana hakkımı tam olarak verdin. Allah da sana eksiksiz versin!

Sevgili Peygamberimiz bedevinin sözleri üzerine:

– Böyle kimseler insanların en seçkinleridir, dedi. Şunu unutmayın; zayıfın, hakkını kolaylıkla alamadığı bir millet şerefli olamaz!

Sevgili Peygamberimiz bundan sonra borçlu-alacaklı ilişkisini düzenleyen şu

cümleri söyledi:

– Alacaklısını razı etmeyen borçluya, yeryüzündeki ve denizdeki hayvanlar beddua eder. Elinde olduğu hâlde borcunu geciktirene her gün için iki günah yazılır.

* * *

Hazreti Abbas'ın Evi

Hazreti Ömer, Mescid-i Nebeviyi genişletmek istiyordu. Bunun için ne yapılması gerektiğini araştırdı. Mescidin hemen yanında Hazreti Abbas'ın evi vardı. Eğer onu satın alabilirse yıkıp mescidi genişletebilirdi. Bu düşüncesini uygulamak için harekete geçti. Hazreti Abbas'ı buldu ve ona:

– Bu evi bana sat, dedi.

Hazreti Abbas onun niyetini biliyordu. Ama yine de evini satmaya yanaşmadı. Hazreti Ömer, işin böyle kolayca halledilemeyeceğini anlamıştı. Başka bir çare düşündü. Hazreti Abbas son derece yardımsever biriydi. Belki onu bu özelliğiyle ikna edebilirdi.

– O zaman evini bana hediye et, dedi.

Hazreti Abbas nedense bu teklifi de kabul etmedi. Hazreti Ömer üzgün üzgün bekledi biraz. Ne yapıp edip bu mescidi genişletmeliydi. Çünkü Müslümanların sayısı her geçen gün artıyordu. Son çare olarak:

– O hâlde evini mescide ekleyerek onu sen genişlet, dedi.

Hazreti Abbas yine kabul etmedi. Hazreti Ömer bu kez ısrarcı oldu.

– Bu üç tekliften birini yapmaya mecbursun, dedi.

Hazreti Abbas tavrını değiştirmede. Bunun üzerine Hazreti Ömer:

– O zaman bu meseleyi bir hakemle halledebiliriz, dedi.

Sahabilerin büyüklerinden biri olan Übey bin Kab'ı buldular. Durumu anlattılar. Onu aralarında hakem tayin ettiler.

Übey, Hazreti Ömer'e şöyle dedi:

– Abbas'ın rızası olmadan onu evinden çıkaramazsın!

Hazreti Ömer, Übey'in kesin tavrı karşısında sordu:

– Bu hükme nereden varıyorsun? Allah'ın kitabında mı yazıyor yoksa Sevgili

Peygamberimizin sünnetinde mi buldun?

Übey son derece sakindi. Gayet emin bir şekilde cevap verdi:

– Resûlullah'ın sünnetinde buldum!

Hazreti Ömer merakla:

– Nedir o, diye sordu.

Übey, hükmü verirken dayandığı olayı anlattı:

– Peygamberimiz şöyle dedi: “Hazreti Davut’un oğlu Süleyman Peygamber, Mescid-i Aksa’yı yapıyordu. Ama her seferinde ördüğü duvarlar daha bitmeden yıkılıveriyordu. Allah da O’na, rızasını almadıkça bir kimsenin arazisine bir şey inşa edemeyeceğini söyledi.”

Hazreti Ömer, Übey’in bu sözleri üzerine yaptığı şeyin yanlış olduğunu anladı. Hazreti Abbas’ı sıkıştırmaktan vazgeçti. Çünkü yapılacak olan, Allah’ın evi bile olsa arazi sahibinin rızası şarttı.

Hazreti Abbas da mescidin dar geldiğinin farkındaydı. Bu olaydan sonra Übey’e şöyle dedi:

– Madem ki benim hakkımı korudun. Ben de evimi, mescide katılması için Allah yolunda veriyorum!

Dediği gibi yaptı. Evini mescide kattı.

* * *

Kaynak Kazan

Komutan acele adımlarla Rum kralının huzuruna girdi. Yüzünde sevinç ifadesi vardı. Belli ki kralın hoşuna gideceğini umduğu bir haber verecekti.

– Efendim, bir grup Müslüman’ı esir aldık, dedi. Görmek istersiniz diye düşündük. Aralarında sahabiler de var.

Kostantin “sahabi” kelimesini duyunca meraklandı. Bunlar İslâm Peygamberinin arkadaşları idiler. Demek onlardan bazıları esir edilmişlerdi ha! Bu ne güzel haberdi böyle...

Hemen dışarıya çıktı. Getirilen esirleri gördü. Onlarca Müslüman asker, başları dik bir şekilde öylece duruyorlardı. Hiçbirinin gözlerinde korkudan eser yoktu.

Onların bu hâlimden etkilenen Kostantin bir süre hepsini tek tek süzdü. Komutan, aralarından birini işaret ederek:

– İşte şu, dedi. Size sözünü ettiğim sahabi...

Kostantin’in bakışları işaret edilen adama döndü. Bu, Abdullah bin Hüzafе’den başkası değildi. Sevgili Peygamberimizin arkadaşlarından o. Nasıl da pervasız bir hâli vardı öyle. Sanki esir değil muzaffer bir kumandan gibiydi. Allah’a imanla çarpan kalbinde ne bir endişe ne de korku vardı.

– Demek o sensin ha, diye mırıldandı Kostantin.

Sahabilerin muhteşem cesaret ve kahramanlıklarını biliyordu. Hiç yoktan, koca bir İslâm devletini binbir fedakârlıkla kurmuşlardı bu insanlar. Birçoğu, insanlığın o güne kadar şahit olmadığı işkencelere katlanmıştı. Aç kalmışlardı. Günlerce yemeden içmeden yaşamışlardı da hâllerinden şikâyetçi olmamışlardı. Yurtlarından kovulmaları pahasına dinlerinden dönmemişlerdi. Dünyayı dize getiren ordular kurmuşlar ve İslâmı her yana yaymışlardı.

Kostantin, bunlar gibi birkaç adama sahip olsa başka bir şey istemezdi. Yiğit,

fedakâr, ölümden korkmayan birkaç kişi... Ama bunlar Müslümandılar.

Ne yapıp edip Abdullah'ı kendi dinine çekmeyi düşündü. Eğer başarırca onu kendisine başdanışman yapardı. Böylece mükemmel bir devlet adamına sahip olmuş olurdu.

İşin bir başka yönü vardı ki Kral'ın asıl maksadı oydu. "Eğer bir sahabi Hıristiyan olursa Müslümanlar panikler." diye düşünüyordu. Hem de bu sahabi, Abdullah bin Hüzafe gibi biriye... O zaman savaş meydanlarını kendilerine dar eden Müslümanlar ne düşünürlendi acaba?

Usulca ilerledi. Abdullah'ın önünde durdu. Kibar bir ifade ile aklındaki düşünceyi dile getirdi:

– Seni kendime başdanışman yapmak istiyorum. Ama önce bizim dinimizi kabul etmelisin. Eğer bunu yaparsan, saltanat ve mülk sahibi olursun. Üstelik seni kızım la da evlendiririm. Ne dersin?

Abdullah için bu teklifin hiçbir değeri yoktu. Çünkü o, gönlünü Allah'a ve Resûlüne vermişti. Bir an önce onlara kavuşmaktan başka arzusu yoktu. Cevabını kesin bir dille bildirdi:

– Değil bütün Bizans topraklarının, Arap ve Acem saltanatını da versen dinimden bir an olsun dönmem!

Kral şaşırıldı bir an. Böylesine büyük bir teklif nasıl reddedilebilirdi ki? Üstelik az sonra ölme ihtimali büyük iken... Bozuntuya vermedi. İşin tehdit boyutu da vardı. Bir de onu denemeye karar verdi:

– Ama bunu yapmazsan öleceksin!

Abdullah zaten şerefli bir şekilde ölmek için hayatını cephelerde geçirmişti. Her yerde şehitlik kovalamıştı. Tam aradığını bulmuş bir şekilde:

– Dilediğini yap, dedi. Ama kalbimden imanımı söküp almanıza izin vermeyeceğim!

Bu sözler Kral'a bir tokat etkisi yapmıştı. Epeyce sessiz kaldı. Sonra etrafındaki adamlarına bağırarak:

– Onu bir odaya kapatın, dedi. Yiyecek içecek vermeyin!

Adamlar emri hemen yerine getirdiler. Abdullah zindana atıldı. Ona bir lokma

ekmek bile verilmedi.

Tepeden tırnağa iman kesilmişti Abdullah. Kendisine yapılanları umursamıyordu bile. Sürekli olarak Allah'a dua ediyor, bir an önce O'na kavuşma aşkıyla yanıp kavruluyordu.

Kral her gün adamlarından Abdullah'ı soruyordu. Bu şanlı sahabinin bir türlü pes etmediğini duydukça çileden çıkıyordu.

Bir gün zindanın kapısı aralandı. İçeriye nar gibi kızarmış bir domuz eti bırakıldı. Yanında şarap da vardı. Anlaşılan Kral yeni bir oyun peşindeydi. Abdullah'ı İslâm'da haram sayılan şeylerle yoldan çıkarmaya çalışıyordu.

Esir sahabi, ölesiye aç olmasına rağmen, yanbaşıda duran et ve şaraba dönüp bakmadı bile. Tam bir teslimiyet içinde Allah'a yönelmişti. O, her şeyi gören ve bilendi. Elbette kendisinin durumunu da görüyordu. Bu yüzden hâlimden şikâyet etmiyor, sızlanmıyordu.

Kral, onun bu oyuna gelmeyişi karşısında büyük bir hayrete düşmüştü. Adamları kendisine:

– Bu şekilde devam edersen o adam ölecek, dediler.

Bunun üzerine Abdullah'ı huzuruna çağırdı. Merakla:

– O kadar aç olmana rağmen seni yemekten içmekten alıkoyan şey nedir, diye sordu.

Çelik gibi bir iradeye sahipti şanlı sahabi. Sevgili Peygamberimizin dizleri dibinde yetişmişti. Üç günlük dünya hayatı için Allah düşmanlarına boyun eğemezdi. Kendisinden bir cevap bekleyen Kral'a şöyle dedi:

– Gerçi dinim onlardan ölmeyecek kadar yemeyi ve içmeyi helâl kılar. Fakat ben seni kendime ve İslâma güldürmek istemedim!

Kral da pes etmeyi düşünmüyordu. Eninde sonunda başaracağından emin bir şekilde adamlarına:

– Onu çarmıha gerin, diye emretti.

Çarmıh dediği şey bir işkence aletiydi. Kollarını açıp iki yana bağladılar. Bu sırada Kral en iyi okçularını çağırdı ve onlara:

– Kendisine değmeyecek şekilde ayaklarına doğru ok atın, dedi.

Amacı bu yolla Abdullah'ı korkutmaktı. Okçular hemen işe başladılar. Şanlı sahabinin karşısına geçip birbiri ardınca ok atmaya başladılar. Oklar Abdullah'ın ayaklarının dibine saplanıyordu. Ama o bundan hiç de korkmuş gibi görünmüyordu.

Kral, epeyce bir süre ok yağmuru altında ölümü bekleyen Abdullah'ı izledi. Sonra yanına yaklaştı. Teklifini yineledi. Abdullah aynı tepkiyi verdi. Kostastin onu bu yolla da inancından döndüremeyeceğini anlayınca çarمیhtan indirtti. Yeni ve daha korkunç bir planı vardı. "Sana bu son uyarım!" dercesine işaret parmağını ileri doğru uzatarak:

– Ya Hıristiyanlığı kabul edersen, ya da seni kaynar kazana atarım, diye haykırdı.

Abdullah bu tehdide güldü. "Canıma minnet!" der gibi baktı Rum kralına. Kostantin adamlarına emir verdi:

– Kazana su doldurun! Altını da yakın!

Kısa süre sonra koca bir kazan getirildi, orta yere konuldu. Ateş yakıldı. Alevler göklere doğru kıvrıla kıvrıla yükselmeye başladı.

Müslüman esirler de meydandaydılar. Endişeli gözlerle Abdullah'a bakıyorlardı. Herkes onun eşsiz cesaretine hayran kalmıştı. Ağlaşarak bu cesaret timsali arkadaşları için dua ediyorlardı.

Su kaynamaya başladı. Kral diğer esirlere doğru baktı. Gözüne kestirdiği birini yanına getirtti. Hıristiyan olması için ona telkinde bulundu. Fakat bu Müslüman'ın da Abdullah'tan geri kalır bir yanı yoktu. Şiddetle reddetti.

Kral, kaynar kazanın başında bir işaret bekleyen cellada:

– Bunu al, at kazana, dedi.

İnsan azmanı cellat, Müslüman esiri kazanın başına getirdi. Hiç tereddüt etmeden kaynar suyun içine itiverdiler.

O an Abdullah'ın yüzü hüznle gerildi. Kendisine yapılan işkencelerden hiçbiri bu kadar acı vermemişti.

Kral "Bu kez tamam! Oldu bu iş..." diye düşünerek:

– Ee, dedi. Ne diyorsun? Hıristiyan olacak mısın?

– Hayır!

Cevap kesindi. Kral bir süre olduğu yerde bir aşağı bir yukarı gezindi. Son hamleyi yapmanın zamanı gelmişti artık. Cellada döndü.

– Atın onu, dedi.

Cellat ve birkaç asker hemen Abdullah'ın koluna girdiler. Onu kazana doğru götürmeye başladılar. Bu sırada herkesi şaşkına döndüren bir şey oldu. Abdullah ağlıyordu...

Esir Müslümanlar başta olmak üzere olayı seyreden herkes tuhaf tuhaf kendisine bakıyorlardı. Hepsinin de kafalarında aynı soru vardı: “Abdullah neden ağlıyor?”

Kral şaşkınlıktan çabuk kurtardı kendini. Ellerini oğuşturarak:

– Demek sonunda pişman oldun ha, dedi. Bakıyorum kaynar kazanı görünce korktun. Hıristiyanlığı kabul ediyorsun değil mi, dedi.

Herkes nefesini tutmuştu. Kaynayan kazanın fokurtusundan başka ses yoktu meydanda. Bütün insanların gözü Abdullah'ın dudaklarındaydı. Acaba Kral sonunda kazanmış mıydı? Onca işkenceden yılmayan şanlı sahabi “Pes” mi etmişti?

Abdullah:

– Hayır, diye gürledi.

Kral bu cevap karşısında bir an donakaldı. Aval aval bakıyordu esirine. Neden sonra konuşabildi:

– Hayır mı? Nasıl yani... O hâlde kazanın başına gelince niçin ağlamaya başladın?

Abdullah derin bir nefes aldı. Tarihin şahit olduğu nadir manzaralardan biriydi o an yaşadığı. Bütün insanlığa seslenircesine sesini yükseltti ve şöyle dedi:

– Ben korkumdan ağlamıyorum! Biz Müslümanlar Allah yolunda ölmekten korkmayız. Gözyaşlarımın sebebi şudur: Keşke başımdaki saçlarım adedince canlarım olsaydı ve bu başlarımdan her birini şu an olduğu gibi Allah yolunda feda edebilseydim. Ne güzel olurdu!

O an herkes taş kesildi sanki! Bu ne muhteşem bir imandı böyle? Kral uzun bir

süre kendine gelemedi. Cellat bile kararmış vicnanıyla donakalmıştı.

Kral Kostantin hayatı boyunca böyle bir olaya şahit olmamıştı. Hayran hayran baktı Son Peygamberin şanlı sahabisine. Bütün vücudu heyecandan titriyordu. Usulca ilerledi. Abdullah'ın dengine geldi. Son derece saygı dolu bir eda ile:

– Haydi, başımı öp de seni serbest bırakayım, dedi.

Abdullah, duruşunu hiç bozmadı. Bu hiç de hoş bir teklif değildi. Karşısındaki adam İslâm düşmanıydı. Öyleyken sırf kendini kurtarmak uğruna onun başını öpemezdi. Gözlerini meydandaki diğer esirler üzerinde gezdirdi ve Kral Kostantin'e şöyle dedi:

– Burada bulunan bütün Müslüman esirleri de serbest bırakırsan dediğini yaparım!

Kral böylesine eşsiz bir yiğit tarafından başının öpülmesi şerefine erme heyecanıyla:

– Kabul, dedi. Hepinizi serbest bırakacağım!

Abdullah gülümsedi:

– İşte şimdi öperim!

Krala doğru eğilirken içinde kopan fırtınalar baş göstermişti. Bu fırtınaları şu düşüncelerle dindirmeye çalıştı: “Bu adamın Allah düşmanı olduğunu biliyorum! Hâl böyleyken onun başını Müslüman kardeşlerimi kurtarmak için öpüyorum!”

Şanlı sahabi yüreği sızlaya sızlaya öptü Kral'ın başını. Oysa canı pahasına yapmazdı böyle bir şeyi. Ama meydana ölümü bekleyen seksen arkadaşı vardı. Onlar içindi her şey...

Kral memnun olmuştu. Hayran hayran son bir kez baktı esirine. Sonra adamlarına seslendi:

– Hepsini serbest bırakın!

Müslümanlar, Allah'a hamdettiler. Sevinç içinde Medine'ye döndüler. Devlet başkanı Hazreti Ömer karşıladı kendilerini. Sarmaş dolaş oldular.

Abdullah'ın yüreği yangın yeriydi âdeta. Allah adının düşmediği dudakları bir Allah düşmanının başını öpmüştü ya... Bu yüzden derin bir ızdırap duyuyordu.

Sahabiler olanı biteni Hazreti Ömer'e bütün ayrıntılarıyla anlattılar.

Abdullah'ın çektiği çileleri dile getirdiler. Sonra onun kendileri için yaptığı fedakârlıktan söz ettiler.

Hazreti Ömer (radiyallahu anh) gözlerini Abdullah'ın mahcup yüzüne çevirdi. Yaptıklarından dolayı onu tebrik etti. Sonra orada bulunan Müslümanlara dönerek şöyle dedi:

– Abdullah, Kral'ın başından öperek seksen Müslüman kardeşimizi kurtarmıştır. Bu yüzden şimdi de Abdullah'ın başından öpmek hepimize vazife olmuştur. İşte, ilk önce ben öpüyorum!

Koca Halife, şanlı sahabinin başını elleri arasına aldı. Kendine doğru çekti. Usulca öptü.

* * *

Sır

Hazreti Enes henüz küçük bir çocuktur. Sevgili Peygamberimizi çok seviyordu. Her an onun yanında durmaya çalışıyor, işlerinde ona yardımcı olmak için can atıyordu.

Peygamberimiz de Enes'i çok seviyordu. Bazen şaka yollu takılıp "Ey iki kulaklı!" diyerek onun gönlünü alıyordu.

Enes bir gün Peygamberimizin bir işini gördü. Ardından da "Resûllûllah şimdi uyuyor." diyerek dışarıya çıktı.

Bir grup çocuk yolda oyun oynuyordu. Enes onların yanına gitti. Aradan kısa bir süre geçmişti ki Sevgili Peygamberimiz çıkageldi. Çocuklara selâm verdi. Onlarla konuştu.

Sonra Enes'i çağırdı. Onu bir yere göndermek istediğini söyledi. Küçük Enes büyük bir coşkuyla Efendimizin gönderdiği yere gitti. Yapılması gereken işi hâletti.

Bu sırada bir hayli zaman geçmişti. Enes eve geç kaldı. Annesi merak içinde kendisini karşıladı.

– Neden bu kadar geciktin, diye sordu.

Enes gayet sakin bir şekilde şöyle dedi:

– Peygamberimiz beni bir iş için bir yere göndermişti de...

Annesi daha da meraklandı:

– Ne işiymiş bu, diye sormadan edemedi.

Enes sevimli gözlerini annesine dikti. Büyük adamlar gibi kendinden emin bir eda ile:

– O, Peygamber Efendimizin bir sırrıdır, dedi. Sana asla söyleyemem!

Oğlunun bu tavrı anneyi çok memnun etmişti. Onu takdir etti.

– Yavrucuğum, bu sırrı her zaman sakla emi, dedi.

Enes, başını “olur” anlamında salladı. Söz verdiği gibi, sırrını hiç kimseye söylemedi.

Baba Dostu

Abdullah bin Ömer, Hazreti Ömer'in oğluydu. Sevgili Peygamberimizin sünnetine bağlılığıyla tanınırdı. O'nun gibi yürür, O'nun gibi güler, O'nun gibi konuşurdu. Tam bir peygamber aşığıydı.

Sık sık Mekke'ye giderdi Abdullah. Kâbe'yi tavaf eder, Medine'ye geri dönerdi.

Yine böyle bir niyetle yola çıktı. Çöl sıcağında başına sarığını sarmıştı. Eşeğinin sırtına kurulmuş, yavaş yavaş ilerliyordu. Yanında yol arkadaşları da vardı.

Bir süre sonra karşlarına bir bedevi çıktı. Abdullah bin Ömer, bu adama dikkat kesildi. Sanki kendisini bir yerlerden tanır gibiydi. Nihayet dayanamayıp sordu:

– Sen filânın oğlu değil misin?

Bedevi hemen cevap verdi:

– Evet, ben oyum!

Abdullah bin Ömer hemen eşeğinden aşağıya atladı. Herkesin şaşkın bakışları arasında başındaki sarığını çıkardı. Eşeğin yularını bedeviye uzatarak:

– Şuna bin, dedi. Sarığımı da başına tak bakalım!

Bedevi de şaşırılmıştı. Ama Abdullah bin Ömer'in kararlı bakışları altında eşeğe bindi. Sarığı da başına geçirdi.

Olayı hayret ve merakla izlemekte olan yol arkadaşları Abdullah'a yaklaştılar ve:

– Allah iyiliğini versin, dediler. Üzerine bindiğin eşeği ve başına sardığın sarığı şu bedeviye neden verdin?

Abdullah hâlinden hiç de şikâyet eder gibi durmuyordu. Aksine çok güzel bir iş yapmışçasına mutlu görüyordu. Arkadaşlarının merakını gidermek için şöyle

dedi:

Bu bedevinin babası, benim babamın en samimi dostlarından biriydi. Peygamberimizin bir sözü aklıma geldi: “İnsanın, babası öldükten sonra onun yakın dostlarıyla ilgilenmesi, onlara ihsanda bulunması ne güzel iyiliktir!” İşte ben bu yüzden öyle yaptım.

Yol arkadaşları o zaman anladılar ki, Abdullah, Sevgili Peygamberimize gönülden bağlanmış idi. Sadece O'nun hareketlerini yapmakla kalmıyor, her tavsiyesini de hayatında uyguluyordu.

Borç

Çok cömert biriydi Muaz. Elinde avucunda ne varsa onu insanlarla paylaşırdı. Dağıttığı malların ahirette fazlasıyla kendisine verileceğini düşünürdü.

Bir gün başı dara düştü. Günlük ihtiyaçlarını dahi temin edemeyecek kadar zordaydı. Bazı insanlardan borç aldı.

Yoksulluk değildi asıl derdi. Birkaç lokmayla da olsa karnını doyururdu. Ama alacaklıları peşindeydi. Paralarını istiyorlardı. Oysa kendisinde bir dirhem dahi yoktu.

Alacaklılar sıkıştırmaya başladılar. Her rastladıklarında ondan paralarını istediler.

Mahcuptu Muaz. Alacaklılara borcunu zamanında ödeyememek çok ağrına gitmişti. Bu yüzden evine kapandı. Bir daha da çıkmadı.

Alacaklılar onu bulamayınca soluğu Efendimizin yanında aldılar. Olanı biteni anlattılar ve:

– Ya Resûllûllah, dediler. Muaz’dan bizim alacaklarımızı tahsil etmemize yardımcı ol!

Peygamberimiz gelenleri anlayışla karşıladı. Fakat Muaz’ın durumu da ortadaydı. Bütün malını satsa bile borçlarını karşılayamazdı. Öyleyse ona bir kolaylık sağlanmalıydı. En azından bu insanlar alacaklarının bir kısmından vazgeçebilirlerdi. Peygamberimiz, Muaz’ı çağırttı. Etrafindakilere şöyle dedi:

– Muaz’a yardım edene Allah rahmet etsin!

Bu duayı duyan birkaç kişi hemen oracıkta alacaklarının bir kısmından vazgeçtiler.

Ama diğerleri buna pek yanaşmadılar. Ne de olsa o paralara kendilerinin de ihtiyaçları vardı. Bu yüzden mutlaka almalıydılar. Bu düşünceyle:

– Ya Resûllûllah, bizim hakkımızı ondan al, dediler.

Bu istek karşısında artık yapacak çok fazla bir şey yoktu. Adamlar haklılardı çünkü.

Muaz, Efendimizin huzurunda böyle bir duruma düştüğü için çok üzgün ve çaresizdi. Boynunu bükmüş, öylece bekliyordu. Peygamberimiz onun bu hâlini görünce kendisini teselli etti:

– Sabret ey Muaz!

Ne yapılması gerektiği düşünöldü. Muaz'ın elindeki mallar hesaplandı. Peygamberimiz onları alacaklılara verdi. Fakat bu şekilde borcun ancak yedide beşi ödenebilmişti.

Alacaklılar kalan parayı da istediler. Peygamberimiz onlardan biraz anlayışlı olmalarını istedi:

– Bırakın, daha fazla üzerine gitmeyin!

Alacaklılar Efendimizin hatırı için seslerini çıkarmadılar. Sessizce dağıldılar.

Muaz perişan bir gönülle geri döndü. Çok üzgündü. Yokluk âdeta belini kırmıştı. İki büklüm bir hâlde yürüyordu. Onun bu durumunu gören bir arkadaşı:

– Ey Muaz, dedi. Keşke Peygamberimizden biraz yardım isteseydin. Bak şimdi elindeki mallar da gitti. İyice perişan oldun!

Muaz birden doğruldu. Peygamberimizden nasıl para isteyebilirdi ki! Bunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Kararlı bir sesle arkadaşına:

– Asla isteyemem, dedi.

Aradan kısa bir süre geçmişti ki, bir adam geldi. Peygamberimizin kendisini çağırdığını söyledi. Muaz merak ve heyecanla Efendimizin huzuruna çıktı.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem), sahabisinin çok zor durumda olduğunu biliyordu. Ona kayıtsız kalamazdı. Bu yüzden bir çare düşünmüştü. Muaz'ı Yemen'e vergi memuru olarak gönderecekti. Orada aldığı maaşla durumunu düzeltinceye kadar kalmasını isteyecekti. Düşüncesinin sebebini şu cümlelerle açıkladı:

– Umulur ki Allah, durumunu biraz olsun düzeltir ve borçlarını ödemeni kolaylaştırır.

Muaz hemen yola çıktı. Yemen şehrine vardı. Vergi toplamaya başladı. Yaptığı iş karşılığında maaşını da aldı.

Aradan hayli zaman geçti. Bu süre içinde Peygamberimiz vefat etmişti. O'nun yerine Müslümanların idaresine Hazreti Ebubekir bakıyordu.

Muaz yaptığı işte çok hassas davranıyordu. Bir iğnenin bile ziyan olmasına fırsat vermiyordu. Aldığı vergileri devlete son kuruşuna kadar teslim ediyordu.

Bu arada durumu düzelmişti. Epeyce bir malvarlığına sahipti artık. Kimseciklere borcu da kalmamıştı.

Bir gün hac vazifesini yerine getirmek için Mekke'ye gitmeye karar verdi. Yanına hizmetçilerini ve halkın kendisine hediye ettiği eşyalarını alıp yola koyuldu.

Bu sırada Hazreti Ömer de bir görev gereği Mekke'ye gelmişti. Muaz'la orada karşılaştılar. Çok samimi bir şekilde kucaklaştılar. Uzun uzun hasret giderdiler.

Hazreti Ömer bir aralık Muaz'ın yanında getirdiklerini fark edince sormadan edemedi:

– Bunlar da nedir böyle?

Muaz, Ömer'in niyetini anlamıştı. Bunca malın kime ait olduğunu soruyordu. Hemen cevap verdi:

– Şunlar bana hediye edilenler. Oradakiler de devlete ait olanlar...

Hazreti Ömer bu durumdan pek hoşlanmamıştı. Nasihat edercesine:

– Onların hepsini Hazreti Ebubekir'e teslim etmelisin, dedi.

Muaz bu teklife sıcak bakmadı. Kendisine verilenleri neden devlete verecekti ki?

İki arkadaş bir süre daha sohbet ettiler. Sonra ayrıldılar.

Muaz o gece bir rüya gördü. Karşısında korkunç bir ateş vardı. Tam bu ateşin içine düşüyordu ki birisi belinden tutup geri çekti. Kan ter içinde kalan Muaz, kendisini kurtaran adama baktı. Bu, Hazreti Ömer'di.

Korkuyla uyandı. Gördüğü rüyayı neye yorması gerektiğini düşündü. Aklına Hazreti Ömer ile olan konuşmaları geldi. Olsa olsa bununla ilgiliydi.

Muaz, Hazreti Ömer'i buldu. Gördüğü rüyayı ona anlattı. Sonra da şöyle dedi:

– Sen haklısın! Dediğin gibi yapacağım.

Halkın hediye ettiği tüm malları yanına aldı. Doğruca Halife Hazreti Ebubekir'in yanına gitti. Malları onun önüne koydu ve şöyle dedi:

Bunlar halkın bana verdikleri... Şunlar da devlete... Hepsini bırakıyorum!

Hazreti Ebubekir bu gönül insanına sevgiyle baktı ve:

– Sana hediye edilenler yine sende kalsın, dedi.

Muaz, Halife'nin ısrarı karşısında sadece devlete ait olanları teslim etti. Kendi eşyalarıyla geri döndü.

Namaz vakti gelmişti. Abdest alıp namaza durdu. Selâm verdiğiğinde gördüğü manzara karşısında çok duygulandı. Hizmetçiler, hemen arkada saf olmuşlar, namaz kılıyorlardı. Muaz onları bir süre şefkatle izledi ve:

– Kim için namaz kılıyorsunuz, diye sordu.

Hizmetçiler son derece samimi bir şekilde:

– Tabi ki Allah için, diye karşılık verdiler.

Muaz, bu cevapla daha da duygulandı.

– Öyleyse siz sadece Allah'ın kulusunuz, dedi. Bu yüzden sizi serbest bırakıyorum.

Hizmetçiler çok sevindiler. Allah'a kul olmaları onları hürriyetlerine kavuşturmuştu.

* * *

Gözüm Arkada Kalmayacak

Müslümanlardan oluşan bir grup sefere çıkmıştı. Bir süre sonra durdular. Düşmanla karşılaşmak üzereydiler. Başlarındaki komutan:

– Hayvanlarınızı otlatmaya çıkarmayın, diye emir verdi.

Çünkü tehlike altındaydılar. Gruptan ayrılanları düşmanlar vurabilirdi. Bu yüzden emri duyanlar hayvanlarını yanlarında tuttular. Hiç kimse vahalara gitmedi.

Müslümanlardan biri bu konuşulanları duymamıştı. Dolayısıyla hayvanların otlatmaya çıkarılmaması gerektiğini bilmiyordu. Bineğini bir yeşillige sürdü. Kendisi de bir kenara çekilip onun yayılışını izlemeye başladı.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Komutan, birinin hayvanını otlattığını gördü. Emrine kulak asılmadığını düşündü.

Adam onca insanın gözü önünde dayak yiyince çok üzüldü. O kadar ki, gözyaşlarını tutamayıp ağladı. Çok gücenmişti. Kırılmış bir gönülle oradan uzaklaşırken kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

“Hayatımda hiçbir zaman bu günkü kadar kötülük görmedim!”

Sahabilerden Mikdâd bin Esved adamın sözünü duymuştu. Merakla yanına yaklaştı ve:

– Ne oldu sana? Nedir bu hâlin, diye sordu.

Adam dert yanacak birini bulmuşçasına başından geçenleri bir bir anlattı. Onca insanın gözü önünde kendisine yapılan muameleden dolayı kırıldığını söyledi.

Mikdâd da üzülmüştü adamın hâline. Onun haksız yere dövüldüğünü düşündü. Çünkü bu adam kumandanın emrini duymamıştı. Bu yüzden kendisine verilen cezayı da hak etmemiş oluyordu.

Peygamberimizin şanlı sahabisi hemen kılıcını kuşandı. Adamı da yanına alıp

doğruca kumandanın huzuruna çıktı. Kararlı bir sesle:

– Bu adama haksız yere ceza vermişsin, dedi. Ona ne yaptırısan o da sana aynısını yapacak!

Kumandan şaşırđı bir an. Ama yaptıklarını da savunmadı. Haksız olduğunu biliyordu. Bu yüzden:

– Peki, dedi.

Adamın da kendisine vurmasını istedi. O an olayı seyredenler hayretler içindeydi. Koskoca bir kumandan, askerlerinden birisine yaptığı haksızlığın cezasını ödemek istiyordu. Bu ne muhteşem bir adalet anlayışıydı böyle!

Adam, az önce yediği dayağın acısını unuttu. İnsanların İslâmla kazanmış olduğu bir güzelliğe kendi gözleriyle şahit olmuştu. Şaşkınlığı geçince:

– Ben hakkımdan vazgeçiyorum, dedi.

Mikdâd, işin olması gerektiği gibi sonuçlandığını görünce rahatladı. Oradan ayrılırken kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

“İslâmiyet böyle güzel yaşandığı müddetçe gözüm arkada kalmayacak.”

Besili Deve

Asırların en güzeli yaşıyordu dünyada. İnsanlar alabildiğine huzurluydular. Kimsenin gönlünde dünya adına bir dert

yoktu. Herkes ahireti ve Allah rızasını düşünüyordu. Zaten o zamana bu yüzden saadet asrı denmişti. Bu asır, Sevgili Peygamberimizin asrıydı.

Peygamberimiz sahabilerinden Übey'i yanına çağırdı. Ona, çevredeki insanların verecekleri zekâtları alıp gelmesini söyledi.

Übey hemen harekete geçti. Önce kimlere gideceğinin planını yaptı. Sonra onları tek tek ziyaret etmeye başladı.

Herkes kazancının kırkta birini Allah yolunda harcama şerefine ulaşmak için coşmuştu âdeta. Kimi en güzel meyveleri sepetlere doldurup veriyordu. Kimi de paralarını keseye koyup teslim ediyordu.

Übey topladığı zekâtları getirip Efendimize bırakıyor, yeniden yola koyuluyordu. Bu şekilde bir hayli zaman geçti. Bir gün Übey bir eve uğradı. Ev sahibi kendisini güler yüzle karşıladı. Hoş beşten sonra adam hemen mallarını bir araya topladı. Nesi varsa hepsini ortaya koydu.

Übey adamın çok fazla bir şeyi olmadığını gördü. Zekât olarak alabileceği bir şey yoktu. Fakat adam bir şeyler vermeden kendisini gönderecek gibi durmuyordu.

Übey, adamın gönlü olsun düşüncesiyle:

– Şurada duran genç deveyi ver bari, dedi. Senin zekâtın yerine geçer o.

Adam, Übey'in istediği deveye şöyle bir baktı. Ardından da hemen itiraz etti:

– Onun sütü yok, dedi. Üstelik yük de taşıyamaz. Ama şuradaki deveye bir bak hele! O, güzel, genç, iri ve besili bir hayvandır. Sana bu deveyi vereyim!

Übey adamın sözlerine hayret etti. Çünkü vermesi gerekenden çok fazlasını

teklif ediyordu. O da itiraz etti:

– Hayır, bana emrolunmadıkça onu senden alamam.

Adam ikna olmadı. Besili deveyi Allah yolunda vermek istediğinde ısrar etti.

Übey sonunda şöyle dedi:

– Resûllûllah buraya çok yakın. Eğer illa bu deveyi vermek istiyorsan bunu gel de Efendimize söyle. Peygamberimiz onu almayı kabul ederse alırım. Ama O da kabul etmezse kesinlikle almam, bilmiş ol.

Adam kendinden emin bir şekilde:

– Tamam, dedi.

Devesinin yularından tutup Übey'in peşi sıra yürüdü. Peygamberimizin yanına vardılar. Adam öne çıkıp şöyle dedi:

– Ey Allah'ın Resûlü! Senin memurun malımın zekâtını almak için bana geldi.

Yemin ederim ki, daha önce hiç kimse benden zekât istemeye gelmemişti. Bütün malımı topladım. Fakat Übey bana zekât olarak sütsüz ve zayıf bir deve düştüğünü söylüyor. Bense ona besili, iri bir deve vermek istiyorum. Ama Übey bu deveyi kabul etmiyor. İşte, vermek için getirdiğim besili devem bu! Sana getirdim...

Peygamberimiz gönlü zengin sahabisine sevgiyle baktı. Onun Allah yolunda malının en güzelini verme ısrarını anlayınca:

– Senin üzerine farz olan zekât o genç devedir, dedi. Ama sen daha fazla hayır yapmak istiyorsan kabul ederiz.

Adamın yüzü aydınlanıverdi sevinçten. Büyük bir coşkuyla elindeki devenin yularını uzattı.

– İşte ya Resûllûllah, dedi. Onu veriyorum!

Efendimiz Übey'e besili deveyi almasını söyledi. Sonra da bu fedakâr adama, malının bereketlenmesi için dua etti.

Allah Sizleri Affetti

Sahabiler Sevgili Peygamberimizin yanındaydılar. Hep birlikte O'nun nurlu çehresini seyrederek sohbetinden istifade ediyorlardı. Seddat bin Evs ile Ubâde bin Samit de oradaydı. Gözlerini Efendimize dikmiş öylece anlatılanları dinliyorlardı.

Peygamberimiz bir aralık sustu. Etrafını saran insanları şöyle bir süzdü ve:

– Aranızda yabancı biri var mı, diye sordu.

Anlaşılan önemli bir şey söyleyecekti. Sahabiler birbirlerini kontrol ettikten sonra:

– Yok ey Allah'ın Resûlü, diye karşılık verdiler.

Bu cevap üzerine Efendimiz kapının iyice kapatılmasını söyledi. Sahabilerden biri hemen koştu, kapıyı kapattı.

Sahabiler meraklanmışlardı. Acaba Efendimizin dudaklarından hangi kutlu cümle dökülecekti bu kez... Herkes âdeta nefes almadan öylece bekliyordu.

Nihayet Sevgili Peygamberimiz konuştu:

– Ellerinizi kaldırın ve “Lâ ilâhe illallah” deyin!

Seddat ve Ubade ile birlikte herkes aynı anda ellerini kaldırdılar. Ta yüreklerinin derinlerinden gelen bir samimi sesle koro hâlinde:

– Lâ ilâhe illallah, diyerek kelime-i tevhidi dillendirdiler.

Ağızlar, bir dilin söyleyeceği en güzel cümleyi öylesine büyük bir coşkuyla söylemişlerdi. Allah'tan başka ilâh yoktur, cümlesiyle duvarlar yankılandı kısa bir süre için.

Peygamberimiz mutluydu. Sahabilerine sevgiyle baktı ve:

– Elhamdilillah, dedi. Allah'ım! Sen Beni bu sözle gönderdin. Bana bu sözü söylememi emrettin. Bundan dolayı bana cenneti vadettin. Sen sözünden

dönmezsın!

Sonra o nurlu bakışlar yeniden sahabilere döndü:

– Müjde! Allah sizleri affetti!

O an sahabiler bambaşka bir coşku yaşadılar. Yüce Yaratıcı tarafından affedilmek bahtiyarlığını elde etmişlerdi. Bu lûtfun sebebi sözlerin en güzelini yürekten söylemiş olmalarıydı: “Lâ ilâhe illallah!”

Bu öyle bir sözdü ki, gökler ve yerdeki her şeyden daha kıymetliydi Allah katında. O gün Seddat ve Ubâde başta olmak üzere herkes evlerine dönerken çok mutluydular. Çünkü analarından yeni doğmuşçasına günahsızdılar.

* * *

Kârlı Bir Alışveriş

Süheyb bin Sinan çok iyi bir nişancıydı. Attığı ok hedefinden şaşmazdı. Herkes onun bu yeteneğini bilirdi. Yakışıklıydı.

Orta boylu, sık ve siyah saçlı, buğday benizli biriydi. Etrafındaki insanlar tarafından sevilirdi.

Sevgili Peygamberimizin İslâmı insanlara anlatmaya başladığını duyunca heyecanlandı. Hemen bu yeni din hakkında bilgi edindi. Öğrendikleri şeyler çok hoşuna gitti. Zaten Peygamberimizi öteden beri tanırdı. O'nunla çoğu zaman görüşüp konuşurdu. Peygamberimiz de kendisini çok severdi. Süheyb kararını verdi. Müslüman olacaktı. Arkadaşı Ammar ile beraber Efendimizin yanına geldi. Şehadet getirip iman etti. O andan sonra Süheyb bambaşka biri oldu.

Herkes İslâmı anlatma arzusuyla yatıp kalkıyordu artık. Bu durum müşriklerin hoşuna gitmedi. Onu her fırsatta terslediler. Hatta daha da ileriye gidip Süheyb'i dövmeğe de başladılar.

Süheyb kimsesizdi. Yani kendini koruyacak ne bir ailesi ne de akrabası vardı. Kölelikten henüz kurtulmuştu. Malı mülkü de yoktu. Zaten müşrikler onu bu yüzden hor görüp sıkıştırıyorlardı.

Yine öyle günlerden biriydi. Süheyb bir grup müşriğe rastladı. Onlar her zaman yaptıkları gibi alay edercesine kendisine bakıyorlardı. Süheyb kimseden korkmuyordu. Çok cesurdu. Her şeyi göze almıştı. Müşriklere acır gibi baktı.

– Bütün üstünlük ve güzellikler İslâmiyettedir. Bütün aşağılıklar ve felaketler de Allah'a ortak koşmadadır!

Müşrikler bir anda deliye döndüler. Gözlerini kan bürümüş canavarlar gibi Süheyb'e saldırdılar. Merhametsizce vurmaya başladılar. Fakat kahraman sahabi üzerine inip kalkan yumrukları umursamıyordu bile. Bir an olsun onlara karşılık

vermiyor, sabrediyordu. Kendisine yapılanlar imanını daha da kuvvetlendiriyordu.

Süheyb daha fazla çalışmaya başladı. Kısa sürede hatırı sayılır bir servetin sahibi oldu. Artık fakir birisi değildi. Mekke'nin varlıklı insanlarından olmuştu.

Sevgili Peygamberimiz Mekke'den ayrıldı. Medine'ye hicret etti. Süheyb O'nsuz yaşayamazdı. Hemen arkasından gitmek için hazırlık yapmaya başladı. Tam yola koyulacaktı ki yanına bazı gençler geldi. Oturup sohbet etmeye, dereden tepeden konuşmaya başladılar.

Süheyb bu beklenmedik durumdan rahatsız olmuştu. Onların bir an önce kalkıp gitmeleri için dua ediyordu. Fakat bu gençler hiç de gidecek gibi görünmüyorlardı.

Süheyb ayakta bekliyordu. Onun oturmadığını fark edenlerden biri gülererek:

– Bunun karnı ağrıyor galiba, diye takıldı.

Süheyb bozuntuya vermedi. O an kafasındaki tek düşünce Peygamberimize yetişebilmektir.

Nihayet beklediği an geldi. Gençler esnemeye başladılar. Çok geçmeden de gözleri kapandı. Uyumuşlardı. Süheyb ayaklarının ucuna basarcasına oradan uzaklaştı. Yanına okunu, yayını, kılıcını ve epeyce de para aldı. Kimseye görünmeden şehrin dışına çıktı. Medine'ye gidiyordu.

Bir süre ilerledi. Çok sevinçliydi. Bir an evvel Peygamberimize kavuşmak istiyordu. Bu yüzden içi içine sığmıyordu.

Fakat bu sevinç uzun sürmedi. Uykusu hafif olan gençlerden bazıları onun gidişinden hemen sonra gözlerini açtılar. Süheyb'i yanlarında göremeyince etrafı arayıp taradılar. Fakat hiçbir yerde bulamayınca:

– Süheyb kaçmış, diyerek peşine düştüler.

Kısa bir zaman sonra onu gördüler.

– Sen Mekke'ye geldiğinde fakir biriydin. Fakat burada bir servete sahip oldun. Bizim memleketimizde kazandıklarını başka yerlere götürmene müsaade edeceğimizi mi sandın, diye seslendiler.

Süheyb onları görünce hemen silahına davrandı. Devesinden inip uygun bir

yere mevzilendi. Sadağından çektiği bir oku yayına yerleştirdi. Gelenlerden birine nişan aldı.

– Ey Kureyşliler, dedi. Ok atmada nasıl usta olduğumu hepimiz çok iyi bilirsiniz. Allah’a yemin ederim ki, sadağımda oklarım tükenmediği sürece bana yaklaşmanız mümkün değildir. Ok bitince de teslim olacağımı sanmayın. Kılıcıma davranır, yine hakkınızdan gelmesini bilirim!

Gençler kendilerini hemen sipere attılar. Onun nasıl ok attığını gerçekten de iyi biliyorlardı. Ama her şeye rağmen peşini bırakmayı da düşünmüyorlardı.

Süheyb onların niyetini anladı. Burada geçen her zaman kendisi için büyük bir kayıp olacaktı. Bir an evvel gençlerden kurtulmalıydı. Aklına güzel bir fikir geldi.

– Hey Kureyşliler! Size bir teklifim var. Yanımdaki altınları size vereyim. Bununla da yetinmeyip Mekke’de bıraktığım altınları da alabilirsiniz. Ama benim peşimi bırakın! Ne dersiniz, bu teklife razı mısınız?

Gençler birbirlerine baktılar. Zaten Süheyb’i kolay kolay yakalayamayacaklarını düşünüyorlardı. Öyleyse ne diye riske gireceklerdi ki? Teklifi seve seve kabul ettiler.

– Süheyb yanındaki bütün altınları müşriklere verdi. Mekke’deki servetinin yerini tarif etti:

– Gidin, kapımın eşiğini kazın! Orada altınlar var. Hepsini alın!

Müşrikler şaşkındılar. Bir adam nasıl olur da onca servetini gözünü bile kırpmadan feda edebilirdi? Ama buna daha fazla kafa yormadılar. Zaten akılları fikirleri paradaydı. Süheyb’in peşini bıraktılar. Rüzgâr gibi harekete geçip Mekke’ye doğru ilerlemeye başladılar. Bir an önce Süheyb’in servetine kavuşmak ve evini yağmalamak istiyorlardı.

Fedakâr sahabi çölde bir başına kalmıştı. Artık peşinde birileri yoktu. Rahat rahat Peygamberimize gidebilirdi. O’na kavuşmanın yanında servetin sözü mü olurdu ki?

Peygamberimiz bu sırada arkadaşlarıyla beraberdi. Allah’tan, kendisine Bakara Sûresi’nin iki yüz yedinci âyeti indi:

“İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah’ın rızasını kazanmak için kendini feda eder.”

Cebrail âyeti tamamlamıştı ki Süheyb çıkageldi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) onu görünce gülümsedi. Cennet çağlayanı sesiyle Süheyb’e şöyle dedi:

– Ey Ebu Yahya! Alışverişte kazandın!

Süheyb hayretler içinde kaldı. Peygamberimize bakarak:

– Ya Resûllûllah, dedi. Buraya benden önce bir gelen olmadı. Öyleyse bu olayı sana Cebrail’den başkası haber veremez!

Süheyb çok mutluydu. Sadece Peygamberimize kavuşmakla kalmamış, bir de Yüce Allah’ın övgüsüne nail olmuştu. O’nun ve Resûlünün sevgisini kazanmış olmaktan daha büyük ve daha değerli bir servet olabilir miydi ki... Gerçekten de Süheyb, yaptığı alışverişte kazançların en büyüğünü elde etmişti.

* * *

Şahit

Bedevinin biri atını satmaya karar vermişti. Onu pazara götürdü. Bir köşeye çekildi ve atına talip olacak bir müşteri beklemeye başladı.

İnsanlar gelip gidiyorlardı. Kimi şöyle bir bakıp geçiyor, kimi de fiyat soruyordu. Uzun uzun pazarlıklar yapıyordu.

Bir aralık Sevgili Peygamberimiz görüldü. Kendisi için bir at arıyordu. Bedevinin yanına yaklaştı. Atı inceledi ve satın aldı. Parasını evde vereceğini söyledi.

Bedevi, atın yularını tuttu ve Peygamberimizi takip etmeye başladı. Bir süre yürüdüler. Peygamberimiz biraz hızlandı ve öne geçti. Bedevi ve at epeyce geriden geliyorlardı.

– Satılık mı bu hayvan?

Bedevi, soruyu sorana baktı. Bu, yoldan geçmekte olan biriydi. Gözlerini atın üzerine dikmiş, sahibinden bir cevap bekliyordu. Anlaşılan hayvanı satın almak istiyordu. Bedevinin gözlerinde bir ışık belirdi. Atı daha fazla paraya satabileceğini umarak Peygamberimize seslendi:

– Şu atı satın alacaksan al! Yoksa ben bunu başkasına satacağım!

Peygamberimiz geriye döndü. Bedevinin yanına geldi.

– Ben onu zaten senden satın aldım ya, dedi.

Bedevi şaşırılmış gibi yaparak:

– Bu da ne demek oluyor şimdi, dedi. Vallahi ben bu atı sana satmadım ki...

Efendimiz adama şöyle bir baktı.

– Ben onu senden satın aldım!

Bedevi yola gelecek gibi değildi. Karşısında şakayla bile olsa yalan söylemeyen bir peygamber olduğunun farkında değildi. Daha fazla para

kazanma hırsı aklını almıştı. Bu yüzden az önce yaptığı anlaşmayı inkâr ediyordu.

Bu sırada etraftaki insanlar da geldiler. Herkes merakla olanı biteni anlamaya çalışıyordu. Bunlar arasında Huzeyme isminde bir sahabi de vardı.

Bedevi sesini yükseltti ve Peygamberimize şöyle dedi:

– Ben bu atı sana satmadım. Eğer sattığımı söylüyorsan seni doğrulayacak bir şahit gösterebilir misin?

Huzeyme bu söz karşısında çok içlerdi. Bu ne düşüncesiz bir adamdı böyle! Allah Resûlünden daha doğru sözlü kim vardı şu dünyada ki... O “Ben bu atı satın aldım!” diyorsa mutlaka doğru söylüyordu. Hemen ileri atıldı.

– Ben şahidim, dedi. Peygamberimiz bu atı senden satın aldı!

Bedevi bir an şaşırıldı. Peygamberimiz, Huzeyme’ye bakıyordu. Huzeyme pazarlık sırasında yanlarında değildi. Yani atı satın alırken görmemişti. Öyleyse bu ne demek oluyordu? Huzeyme neye dayanarak kendisine şahitlik yapıyordu? Efendimiz:

– Neye dayanarak şahit oluyorsun, diye sordu.

Gözler Huzeyme’ye döndü. Ama o kendinden emin bir eda ile dimdik duruyordu.

Sanki olayı gerçekten görmüş gibi bir hâli vardı. Gülümseyerek baktı Efendimize. Yüzünde sonsuz bir teslimiyet ifadesi vardı. Son derece saygılı bir şekilde şöyle dedi:

– Ben senin Allah’ın elçisi olduğunu tasdik etmişim. Sen böylesine büyük bir olayda yalan söylemezken, bu basit olayda mı yalan söyleyeceksin? Bu atı sen satın aldın! Sana olan tasdikim ile şahitlik yapıyorum ey Allah’ın Resûlü!

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi. Çok ince bir zeka ürünü olan bu cevaptan memnun kalmıştı. Herkesin duyabileceği bir sesle Huzeyme’ye şöyle dedi:

– Bundan sonra senin şahitliğin, iki kişinin şahitliği yerine geçecek!

Bu ne büyük iltifattı böyle! Huzeyme Peygamberimizin kendisini takdir edişinden mutlu olmuştu.

Bedevi ise donup kalmıştı âdeta. Akli, Huzeyme’nin söylediği “Ey Allah’ın

Resûlü” kelimelerinde kalmıştı. Etrafındakilerden birine:

– Bu Resûllûllah mı, diye sordu.

Sahabilerden Ebu Hüreyre bedevinin cahilliği karşısında hayret etti.

– Peygamberini tanımaman sana cahillik olarak yeter, diye seslendi.

Bedevi o an derin bir mahcubiyete dűřüverdi. Nasıl olup da böylesine bir hatada bulunabildiğine yandı. Pişmanlığı yüzüne yansımıştı. Hemen oracıkta suçunu itiraf etti. Atı Sevgili Peygamberimizin satın almış olduğunu herkese duyurdu.

* * *

Hurma Fidanları

Ebu Hureyre eline üç beş hurma fidanı almıştı. Toprağı kazıp çukur açtı. Hurmaları çukurlara koyarken bir ses duydu:

– Ebu Hureyre! Nedir o diktiğin şey?

Ebu Hureyre bu kutlu sesi duyunca sevinçle doğruldu. Gelen Allah'ın Elçisiydi. Gözleri her zaman olduğu gibi sevgiyle parlıyordu.

– Ya Resûllûllah, hurma dikiyorum!

Sevgili Peygamberimiz çok sevdiği sahabisinin elindeki hurma fidanına bir göz attı.

– Sana hurma fidanı dikmekten daha hayırlı bir şey söyleyeyim mi, diye sordu.

Ebu Hureyre birden heyecanlandı. Güzel bir şey daha öğrenme aşkıyla dolu gözlerini Efendimize dikti. Derken o mübarek dudaklar kıpırdadı:

– Sübhanallah, Elhamdülillah, Allahüekber de! Bu sözlerin her biri için cennette senin için birer ağaç dikilir.

Bu ne muhteşem bir haberdir böyle! Sadece üç kelimeydi söylenmesi gereken. Ama karşılığında sonsuz bir hayat verilecekti: Cennet!

Ebu Hureyre o gün, yaptığı güzel amellere bir yenisini daha eklemiş olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Rahmet Peygamberi

Müslümanlarla müşrikler karşı karşıya gelmişlerdi. Savaş çok çetin geçiyordu. Sahabiler bir yandan düşmanla mücadele ediyor, diğer yandan da Sevgili Peygamberimizi korumaya çalışıyorlardı.

Müşriklerin gözlerini kan bürümüştü. Bedir Savaşı'nda uğradıkları yenilginin öfkesiyle saldırıyorlardı. Tek amaçları intikam almaktı.

Dalga dalga gelen hücumlardan birinde Peygamberimizin bir dişi kırıldı. Olayı gören sahabiler bir an neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Akılları başlarından gidiverdi âdeta. Nasıl olmuş da Allah Resûlüne gelen darbeyi engelleyememişlerdi? Gözyaşları içinde Efendimize yaklaştılar ve:

– Ya Resûllûllah, dediler. Şunlara beddua etsen de hepsi yerin dibine geçse...

Sevgili Peygamberimiz bu teklifi kabul etmedi. Çünkü O, âlemlere rahmet olarak gönderilmişti. Bütün derdi insanlığın kurtuluşuna ermesiydi. Allah O'nu insanlara anlatırken “Onlar iman etmeyecekler diye neredeyse kendine kıyacaksınız!” diyordu. Hâl böyleyken Şefkat Peygamberi, gaflet içinde çırpınanlara nasıl beddua ederdi ki!

– Ben lânetleyici olarak gönderilmedim, dedi. Ben Hakk'a davet edici ve rahmet olarak gönderildim.

Sonra ellerini semaya doğru açtı. Yüce Mevlâya şöyle dua etti:

– Allah'ım! Kavmime hidayet nasip et! Çünkü onlar bilmiyorlar!”

O herkesten farklıydı. Hatta gelmiş geçmiş tüm peygamberlerden de farklıydı. Bunu çok iyi anlamış olan Hazreti Ömer, Peygamberimizin duasını işitince şöyle demekten kendini alamadı:

– Anam-babam, sana feda olsun yâ Resûllûllah!

* * *

Selâm

Ebu Ümame selâmlaşmayı çok seven biriydi. Rastladığı insanlardan önce davranarak “Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtüh” derdi. Karşısındakinden önce davranmasının sebebi selâmı yaymanın hayırlı bir iş olduğunu bilmesindendi.

Sevgili Peygamberimiz selâmlaşmaya çok önem verirdi. Ashabına bu konuda “Selâmı yayınız.” diye tembihte bulunurdu. Onlar da Efendimizin bu tembihini harfîyen yerine getirirlerdi.

Hatta bazen öyle olurdu ki, beraber yürürlerken aralarına bir ağaç girerdi. Bu yüzden kısa bir süreliğine ayrılmak zorunda kalırlardı. Ama ağacın öbür yanında yeniden karşılaşıp bir araya gelince hemen selâmlaşırlardı.

Selâm vermede herkesten önce davranıyordu. Fakat bir gün başına tuhaf bir olay geldi.

O gün çarşıda geziyordu. Her zaman olduğu gibi karşılaştığı herkese ondan önce selâm veriyordu.

Bir Yahudi onun bu huyunu çok iyi biliyordu. Ebu Ümame'nin kendisinden yana yaklaşmakta olduğunu görünce hemen bir sütunun arkasına gizlendi. Aralarında birkaç adımlık bir mesafe kalınca birden bire ortaya çıkıverdi.

– Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berakâtüh, dedi.

Ebu Ümme o an neye uğradığını şaşırıldı. Bu adam da nereden çıkmıştı böyle? Şaşkınlığı geçince, ilk defa selâmlaşmada kendisinden önce davranan adama kızarcasına:

– Yazıklar olsun sana, dedi. Neden böyle yaptın?

Yahudi gülümsedi. Sakin bir şekilde şöyle cevap verdi:

– Senin çok selâm veren biri olduğunu gördüm. Bu çok güzel bir davranıştı.

Hoşuma gitti. Böylesine güzel bir davranışta seni geçmek için bu sütunun ardına saklandım. Birden önüne çıkıp senden önce selâm verdim!

Ebu Ümame, gülsün mü yoksa ağlasın mı, karar veremedi. Ama selâmda ilk kez kendisinden önce davranan birine rastlamıştı. Bu güzel davranışı ona kaptırmanın üzüntüsüyle şöyle demekten kendini alamadı:

– Ben Resûllûllah'ın şu sözü söylediğini işittim: “Allah, selâmı ümmetimiz için bir şükür kıldı. Emrimizdeki diğer dinin mensupları için de bir emniyet sebebi kıldı.”

* * *

Yoldaki Taşlar

Ma'kıl o gün yeğeniyle yolda yan yana yürüyordu. Bir aralık önünde gördüğü bir taşı kaldırıp kenara attı. Bu davranış yeğeni Muaviye bin Kurra'nın gözünden kaçmamıştı. Fakat sesini çıkarmadı.

Yürümeye devam ettiler. Ma'kıl ilerde, yolun ortasına atılmış bir şey daha gördü. Hemen onu da alıp kenara bıraktı.

Onun bu yaptığı, Muaviye'nin hoşuna gitmişti. O da aynı şekilde davranmaya karar verdi. Üç beş adım ilerde, gelip geçenlere rahatsızlık verecek bir şey gördü. Hemen koşup onu aldı, yolun dışına doğru attı.

Ma'kıl, yeğenin de kendisi gibi yaptığını görünce çok memnun oldu. Onu şu sözlerle takdir etti:

– Aferin sana yeğenim! Biliyor musun, ben Resûllûllah'ın şöyle dediğini işittim:

“Kim Müslümanların yolundan eziyet veren bir şeyi kaldırırsa ona bir sevap yazılır. İyiliği kabul edilen kimse cennete girer!”

Muaviye, duyduğu bu kutlu müjdeye çok sevindi. O günden sonra yolda gördüğü eziyet verici şeyleri kaldırmaktan geri durmadı.

Yemin

Hazreti Aişe, Abdullah bin Zübeyr'e çok içerlemişti. Çünkü o, kendisi hakkında kırıcı bir cümle söylemişti. Bu yüzden etrafındakilere şöyle dedi:

– Bir daha asla Abdullah'la konuşmayacağıma dair Allah'a yemin ediyorum!

Abdullah, Hazreti Aişe'nin bu sözü karşısında pişmanlık duydu. Onun gönlünü almak için çok uğraştı. Fakat ne yaptıysa bir türlü kendisini affettiremedi.

Günler geçiyor, Abdullah'ın ızdırabı da gittikçe artıyordu. Bir gönlü kırdığını düşündükçe yemeden içmeden kesiliyordu. Geceleri gözlerine uyku girmiyordu. Hayat kendisine zehir olmuştu.

Ne yapıp edip kendini Hazreti Aişe'ye affettirmeliydi. Bunun için bir çare düşündü. Araya hatırı sayılır kişiler koyacaktı. Onlarla birlikte Hazreti Aişe'nin yanına gidecek, gerekirse yalvarıp yakaracaktı. Mutlaka onun gönlünü alacaktı.

Hemen Misver bin Mahreme ile Abdurrahman bin Esved'i buldu. Durumu onlara anlattı ve şöyle dedi:

– Allah'ınızı severseniz beni Aişe'nin yanına götürün. Sizi görünce beni bağışlayacaktır!

Misver ve Abdurrahman bu teklifi kabul ettiler. Hep birlikte Hazreti Aişe'nin evine doğru yürümeye başladılar. Kapının önüne gelince durdular ve:

– Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh, diye selâm verdiler.

Hazreti Aişe Misver ve Abdurrahman'ı seslerinden tanımişti. Selâmlarını aldı. Misver ve Abdurrahman aynı ağızdan:

– Girebilir miyiz, diye sordular.

Hazreti Aişe, dışarıda sadece ikisinin olduğunu sanıyordu. Onların arkasında sessiz sedasız duran Abdullah'ı fark etmemişti.

– Girebilirsiniz, dedi.

Misver ve Abdurrahman bunun üzerine:

– Hepimiz mi girelim, diye sordular.

Bu sözleriyle yanlarındaki Abdullah’a da izin verilip verilmediğini anlamaya çalışıyorlardı. Hazreti Aişe hiçbir şeyden habersiz bir şekilde:

– Hepiniz girin, dedi.

Üç arkadaş içeriye girdiler. Mü’minlerin annesi ancak o zaman Abdullah’ı fark etti. Abdullah mahcup ve pişman bir eda ile kendini yere attı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da Hazreti Aişe’den özür diliyordu.

Sevgili Annemiz yemininden dolayı Abdullah’a karşılık vermedi. Onun bu tavrı karşısında daha da perişan bir hâle düşen Abdullah, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Misver ve Abdurrahman da çok üzgündüler. Nihayet araya girme vaktinin geldiğini düşünüp annemize şöyle dediler:

– Biliyorsun ki, Resûllûllah küslüğü yasakladı. Müslümanlar birbirleriyle üç günden fazla dargın kalamaz!

Hazreti Aişe bu söz karşısında sarsıldı birden. Sevgili Peygamberimizi hatırlamıştı. O, hayatta olsaydı bir Müslümanın kimseyle küs kalmasını istemezdi. Ama ahdetmişti bir kere. “Bir daha asla Abdullah’la konuşmayacağıma yemin ederim!” demişti. Yemin öyle basit bir şey değildi ki bozsun... Ağlamaya başladı. Bu arada kesik kesik:

– Ben yemin ettim! Yemin çok ağır bir şeydir, dedi.

Misver ve Abdurrahman ısrar ettiler. Mü’minlerin annesi sonunda dayanamadı, Abdullah’ı affetti.

Artık gönül kırgınlığı, küslük kalmamıştı. Hazreti Aişe bir peygamber hanımına yakışanı yapmıştı. Bir insanı bağışlama uğrunda yüreği yana yana yeminini bozmuştu. Bu yeminin kefareti olsun diye tam kırk köle satın alıp hepsini azad etti. Ama o günden sonra aklına bu olay geldikçe iki gözü iki çeşme oldu, ağladı, ağladı...

Abdullah’a gelince... Dünyalar onun olmuştu. Ağlamış, sızlamış fakat sonunda Peygamber hanımı annemize kendini bağışlatmıştı. Hiçbir zaman bir daha onu

üzmedi.

* * *